

КОЛЕДЖ ПЗВО «МІЖНАРОДНИЙ КЛАСИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПИЛИПА ОРЛИКА»

УХВАЛЕНО

Рішенням Педагогічної ради
Коледжу ПЗВО МКУ ім. П. Орлика
Протокол № 7 від 26.02. 2020 р.

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказом директора
Коледжу ПЗВО МКУ ім. П. Орлика
від 27.02.2020 р. № 7

**ПРОГРАМА ПІДСУМКОВОЇ АТЕСТАЦІЇ
ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ**

Освітньо-кваліфікаційний рівень: молодший спеціаліст

Галузь знань: 08 Право

Спеціальність: 081 Право

Програма підсумкової атестації затверджена на засіданні циклової комісії з права

Протокол № 7 від «26» лютого 2020 р.

Голова циклової комісії ст. викл., спеціаліст вищої категорії Шаповалова Г.А.

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПІСКА	4
II. ВИМОГИ ЩОДО РІВНЯ СФОРМОВАНОСТІ ЗНАНЬ, УМІНЬ ТА НАВИЧОК ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ	5
III. КРИТЕРІЇ ОЦІНКИ ЗНАНЬ ТА ВМІНЬ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ НА ПІДСУМКОВІЙ АТЕСТАЦІЇ	7
IV. ЗМІСТ ПІДСУМКОВОЇ АТЕСТАЦІЇ	9
4.1. ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА	9
4.2. ЦИВІЛЬНЕ ТА СІМЕЙНЕ ПРАВО	12
4.3. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО	19
V. ТЕСТОВІ ПИТАННЯ	35

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Професія юриста з найдавніших часів вважалася одним з найбільш престижних і перспективних напрямків людської діяльності. Саме тому вивчення здобувачами освітнього закладу правових дисциплін є важливою складовою їх професійної підготовки і умовою формування правової культури.

Останнім етапом підготовки молодших спеціалістів – юристів є складання підсумкової атестації. Підсумкова атестація проводиться, як перевірка знань і умінь здобувачів вищої освіти зі спеціальних дисциплін, передбачених навчальним планом.

Підсумкова атестація у Коледжі ПЗВО «Міжнародний класичний університет імені Пилипа Орлика» здійснюється згідно з Законом України "Про освіту", "Про вищу освіту", освітньої програми та навчального плану спеціальності.

Підсумкова атестація здійснюється екзаменаційною комісією після виконання здобувачами вищої освіти всіх форм теоретичних та практичних занять, передбачених навчальним планом.

Підсумкова атестація є засобом діагностики рівня сформованості умінь і знань з професійної підготовки здобувачів вищої освіти. Формою підсумкової атестації є комплексний іспит з дисциплін: теорія держави та права, цивільне право, адміністративне право, господарське право.

Екзаменаційні тести відповідають освітньо-кваліфікаційному рівню підготовки здобувачів вищої освіти, а також робочим програмам відповідних навчальних дисциплін.

Методичні матеріали для підготовки та складання комплексного підсумкового іспиту включають: список основних нормативно-правових актів, підручників, навчальних посібників, вимоги до знань і умінь здобувачів вищої освіти, критерії оцінки знань і умінь здобувачів вищої освіти на комплексному підсумковому іспиті, робочу програму кожної з вищезгаданих навчальних дисциплін, контрольні тестові питання до підсумкового іспиту.

Екзаменаційна комісія перевіряє професійну підготовку здобувачів вищої освіти, дає оцінку рівня їх професійних знань та практичних умінь з метою встановлення фактичної відповідності рівня освітньої (кваліфікаційної) підготовки вимогам та присвоєння їм кваліфікації молодший спеціаліст - юрист та видачі диплома державного зразка.

II. ВИМОГИ ЩОДО РІВНЯ СФОРМОВАНОСТІ ЗНАНЬ, УМІНЬ ТА НАВИЧОК ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Здобувач вищої освіти повинен *знати*:

- об'єкт і предмет загальнотеоретичної юридичної науки і галузевого правознавства, а також методологію і методику дослідження правових явищ у суспільстві;
- джерела права і межі їх дії;
- систему і структуру права, правотворчість і правореалізацію;
- загальне вчення про правовідносини; особливості цивільних і господарських правовідносин і їх елементного складу;
- загальне вчення про юридичну відповідальність; особливості цивільно-правової та господарсько-правової відповідальності;
- способи захисту прав суб'єктів у цивільних і господарських відносинах.

Здобувач вищої освіти повинен *вміти*:

- правильно оперувати юридичними поняттями і категоріями;
- орієнтуватися у пошуку необхідної юридичної літератури і нормативно-правових актів;
- аналізувати і тлумачити юридичні норми;
- давати оцінку юридичним фактам, обирати різні правові моделі поведінки суб'єктів, які найповніше відповідають їх інтересам.

При підготовці до підсумкового іспиту рекомендується використовувати вказані підручники і навчальні посібники:

Теорія права та держави

1. Загальна теорія держави і права: Навч. посібник / А.М. Колодій, С.Л.Лисенков, В.В.Копейчиков та ін. – К.: СП «Юрінком Інтер», 2017. – 271 с.
2. Олійник А.Ю. Теорія держави і права. – К.: Юрінком Інтер, 2016. – 276 с.
3. Осауленко О.І. Загальна теорія держави та права: Навч.посібник. – К.: Істина, 2018. – 336 с.
4. Рабінович П.М. Основи загальної теорії права та держави. – К.: Атіка, 2017. – 249 с.
5. Хахуліна К.С., Малига В.А., Стаднік І.В. Теорія держави і права в схемах та визначеннях: Навчальний посібник. – Донецьк: Донбасс, 2016. – 341 с.

Цивільне право

1. Цивільне право України: Підручник / Є.О. Харитонов, Н.О. Саніахметова. – К.: Істина, 2018. – 776 с.
2. Цивільне право України: Підручник: У 2 т. / Борисова В. І. (кер. авт. кол.), Баранова Л. М., Жилінкова І. В. та ін; За заг. ред. Борисової В. І., Спасибо-Фатєєвої І. В., Яроцького В. Л. – Т.1. – К.: Юрінком Інтер, 2016. – 480 с.
3. Цивільне право України: Підручник: У 2 т. / Борисова В. І. (кер. авт. кол.), Баранова Л. М., Жилінкова І. В. та ін; За заг. ред. Борисової В. І., Спасибо-Фатєєвої І. В., Яроцького В. Л. – Т.2. – К.: Юрінком Інтер, 2017. – 552 с.
4. Ромовська Зорислава. Українське цивільне право: Загальна частина. Академічний курс. Підручник. – К.: Атіка, 2016. – 560 с.
5. Цивільне право України: Академічний курс: Підручник: У 2-х томах / За заг. ред. Я. М. Шевченко. – Вид. 2-ге, доп. і перероб. – Т.1. – К.: Концерн "Видавничий Дім "Ін Юре", 2017. – 696 с.
6. Цивільне право України: Академічний курс: Підручник: У 2-х томах / За заг. ред. Я. М. Шевченко. – Вид. 2-ге, доп. і перероб. – Т.1. – К.: Концерн "Видавничий Дім "Ін Юре", 2018. – 521 с.
7. Цивільне право України: Курс лекцій: Т.1. Вид. 2-е, виправ. та доп. / За заг. Ред. Р.Б.Шишки та В.А.Кройтора. – Харків: Еспада, 2018. – 680 с.
8. Цивільний кодекс України: Науково-практичний коментар / За ред. розробників проекту Цивільного кодексу України. – К.: Істина, 2018. – 928 с.
9. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України: У 2 т. / За ред. О.В. Дзери (кер. авт. кол.), Н.С. Кузнєцової, В.В. Луця. – К.: Юрінком Інтер, 2018. – Т.І. – 832 с.

10. Сімейний кодекс України. – К.: Істина, 2018. – 928 с.

Адміністративне право

1. Авер'янов В.Б. Виконавча влада і адміністративне право / В. Б. Авер'янов (ред.) — К. : Ін Юре, 2017. — 668 с.

2. Хаманевой Н. Ю Административная ответственность: вопросы теории и практики / под ред. Н. Ю. Хаманевой. — М. : ИГП РАН, 2018. — 286 с.

3. Битяк Ю. П. Адміністративне право України в схемах. Загальна частина : навч. посіб. / Ю. П. Битяк, В. В. Зуй, В. М. Гарашук та ін. — Х. : Одіссей, 2017. — 128 с.

4. Авер'янов В.Б. Адміністративне право України: Академічний курс: підручник: — Т. 1. Загальна частина / ред. кол.: В. Б. Авер'янов (голова) — К.: Юридична думка, 2017. — 584 с.

5. Авер'янов В.Б. Адміністративне право України: Академічний курс : підручник : — Т. 2. : Особлива частина / ред. кол. : В. Б. Авер'янов (голова) та ін. — К. : Юридична думка, 2018. — 624 с.

6. Забарний Г.Г. Адміністративне право України : навч. посіб. / Г.Г. Забарний, Р. А. Калюжний, В. К. Шкарупа. — К. : ПАЛИВОДА, 2016. — 368 с.

7. Ківалов С.В. Адміністративне право України : підручник / за заг. ред. С. В. Ківалова. — О. : Юридична література, 2017. — 893 с.

8. Битяк Ю.П. Адміністративне право України : підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, О. В. Дьяченко та ін. / за ред. Ю. П. Битяка. — К.: Юрінком Інтер, 2015. — 544 с.

9. Бандурка О.М., Тищенко М.М. Адміністративний процес : підручник / О.М. Бандурка, М. М. Тищенко для вищих навч. закл. — К. : Літера ЛТД, 2018. — 288 с.

10. Беленчук І.А. Адміністративне право України : навч. посіб. / І. А. Беленчук. — К. : А.С.К., 2017. — 176 с.

11. Гладун З.С. Адміністративне право України : навч. посіб. / З.С. Гладун. — Т. : Карт-бланш, 2016. — 579 с.

12. Голосніченко І.П., Стахурський М.Ф. Адміністративний процес : навч. посіб. / за заг. ред. проф. І.П. Голосніченка. — К. : ГАН, 2017. — 256 с.

13. Гончарук С.Т. Основи адміністративного права України : навч. посіб. / С.Т. Гончарук. — К., 2016. — 200 с.

14. Грянка Г.В. Адміністративне право України : практикум. / Г.В. Грянка, В.К. Матвійчук, Ю.В. Нікітін. — К. : Азимут-Україна, 2016. — 144 с.

15. Ківалов С.В. Адміністративне право України : навч.-метод. посіб. — 2-е вид. перероб. і допол. / С.В. Ківалов, Л.Р. Біла — О. : Юридична література, 2018. - 312 с.

16. Коваль Л.В. Адміністративне право : курс лекцій для студентів юрид. вузів та факультетів. / Л.В. Коваль. — К. : Вентурі, 2017. — 208 с.

17. Кодекс адміністративного судочинства України : науково-практичний коментар / за ред. С.В. Ківалова, О.І. Харитонової. — Х. : Одісей, 2018. — 552 с.

18. Мосьондз С.О. Адміністративне право України у визначеннях та схемах : навч. посіб. / С.О. Мосьондз. — К. : Прецедент, 2016. — 176 с.

19. Гладун З.С. Адміністративне право України : навч. посіб.-довід. для підгот. до іспиту / З.С. Гладун. — Т. : ТНЕУ, 2017. — С. 172.

20. Демський Е.Ф. Адміністративне процесуальне право України : навч. посіб. / Е.Ф. Демський. — К. : Юрінком Інтер, 2016. — 495 с.

21. Денчук Р.О. Адміністративне право України : метод. рек. з проведення практ. занять / Р.О. Денчук. — О. : СВД Черкасов, 2018. — 91 с.

22. Макаренко А.В. Адміністративне право. Загальна частина : навч.-метод. посіб. для самост. вивчення дисципліни / А.В. Макаренко. - К. : КНЕУ, 2018. - 264 с.

23. Калюжний Р.А. Кодекс України про адміністративні правопорушення : науково-практичний коментар. / Р.А. Калюжний, А.Т. Комзюк, О.О. Погрібний та інш. — К. : Правова єдність, 2018. — 781 с.

Слід зазначити, що при підготовці до підсумкового іспиту необхідно використовувати методичні вказівки до навчальних дисциплін, винесених на іспит.

III. КРИТЕРІЇ ОЦІНКИ ЗНАТЬ ТА ВМІНЬ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ НА ПІДСУМКОВІЙ АТЕСТАЦІЇ

Шкала оцінювання: національна та ECTS

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка а ECTS	Оцінка за національною шкалою	
		Загальні критерії якими оцінюються навчальні досягнення здобувачів вищої освіти	
90 – 100	A	відмінно	<i>ВІДМІННО</i> – виставляється здобувачу вищої освіти, який дав правильні відповіді на тестові завдання від 90-100 питань, показав всебічні та глибокі знання передбаченого програмою матеріалу, законодавства, додаткової літератури, рекомендованої програмами курсів, проявив творчі здібності в розумінні, викладенні та використанні програмного матеріалу.
82-89	B	добре	<i>ДУЖЕ ДОБРЕ</i> – виставляється здобувачу вищої освіти, який дав правильні відповіді на тестові завдання від 82-89 питань, показав повне знання передбаченого програмою матеріалу, засвоїв основну літературу, рекомендовану програмами курсів, виявив стабільний характер знань і здібності до їх самостійного доповнення та оновлення в ході практичної діяльності. <i>ДОБРЕ</i> – виставляється здобувачу вищої освіти, який дав правильні відповіді на тестові завдання від 70-79 питань, який показав знання передбаченого програмою матеріалу, виявив доволі стабільний характер знань і здібності до їх самостійного доповнення та оновлення в ході практичної діяльності, припустився незначних помилок.
70-79	C		
60-69	D	задовільно	<i>ЗАДОВІЛЬНО</i> – виставляється здобувачу вищої освіти, який дав правильні відповіді на тестові завдання від 60-69 питань, який показав знання основного матеріалу в обсязі учбової програми, необхідному для майбутньої роботи, знайомому з основною літературою, рекомендованою програмами курсів, який проте припустився неточностей у відповіді на іспиті, зокрема, неточність формулювань окремих понять, або який показав поверхневе знання. <i>ДОСТАТНЬО</i> – виставляється здобувачу вищої освіти, який дав правильні відповіді на тестові завдання від 50-59 питань, який показав знання основного матеріалу в обсязі, необхідному для майбутньої роботи, знайомому з основною літературою, рекомендованою програмами курсів, який проте припустився багатьох неточностей у відповіді на тести або який показав поверхневе знання.
50-59	E		
30-49	FX	незадовільно	<i>НЕЗАДОВІЛЬНО</i> – виставляється здобувачу вищої освіти, який дав правильні відповіді на тестові завдання від 30-49 питань, який виявив істотні прогалини у знанні основного програмного матеріалу, що виражається у незнанні основних понять та положень навчальних курсів, винесених на підсумкову атестацію, в невмінні пов'язати теоретичний матеріал з прикладами з діючого законодавства, юридичної практики, що свідчить про невідповідність здобувача вищої освіти до професійної діяльності за спеціальністю.

0-29	F	незадовільно	<i>НЕЗАДОВІЛЬНО</i> – виставляється здобувачу вищої освіти, який дав правильні відповіді на тестові завдання від 0-29 питань, у якого відсутні знання основного програмного матеріалу.
------	---	--------------	--

Підсумкова атестація приймається екзаменаційною комісією в тестовій формі. Питання, які включені до тестів, можуть об'єднувати питання, що за змістом відносяться до однієї теми та входять до загального списку контрольних питань. Всі питання, які включені до тестів, повністю охоплюються робочою програмою навчальних дисциплін «Теорія держави і права», «Цивільне та сімейне право», «Адміністративне право».

На відповіді на тести здобувачу вищої освіти надається час - 120 хвилин.

Рішення екзаменаційної комісії про оцінку знань здобувачів вищої освіти про складання іспиту ухвалюється на закритому засіданні членів комісії.

Результати підсумкової атестації оголошуються здобувачам вищої освіти в день його проведення після оформлення протоколу екзаменаційної комісії.

Повторне складання підсумкової атестації з метою підвищення оцінки не дозволяється.

Здобувач вищої освіти, який не склав підсумкову атестацію, допускається до повторного складання іспиту протягом трьох років після закінчення освітнього закладу.

IV. ЗМІСТ ПІДСУМКОВОЇ АТЕСТАЦІЇ

4.1. ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА

Тема 1. Право в системі соціального регулювання відносин у суспільстві

Регулювання відносин у суспільстві і право. Нормативні і ненормативні регулятори: ціннісний, інформаційний, шлюбно-сімейний, релігійний, моральний, естетичний, правовий і ін. Поняття соціальних норм. Норми соціальні і технічні. Види соціальних норм: правові, моральні, корпоративні та ін. Право в системі соціальних норм і його призначення. Історичні способи (джерела) формування права. Місце права в системі соціального регулювання з погляду гармонізації національного права і права ЄС.

Поняття права. Об'єктивне і суб'єктивне в праві. Право як система правил поведінки і як міра свободи особи. Зміст права. Право як масштаб поведінки, як застосування однакової міри до різних людей.

Право і держава. Їх взаємодія. Примат права, пов'язаність держави правом. Розсуд держави, відступ від права, свавілля.

Право та економіка. Економічні інтереси в праві. Соціально-економічна обумовленість в праві. Можливості і межі дії права на економіку.

Право і політика. Право як основа і засіб втілення політики. Право і національні відносини у суспільстві.

Сутність права. Право як соціальний регулятор відносин у суспільстві. Соціальна цінність права. Право як явище цивілізації і культури людського суспільства. Право і моральність. Ідеї «належного» і «існуючого», «справедливого» в праві. Гуманізація права. Ознаки (властивості) права. Прояв сутності права на різних етапах його розвитку. Роль римського права та значення канонічного права у формуванні права. Магдебурзьке право в історії суспільства. Соціальна цінність і регулятивні властивості права як критерії його прогресивного розвитку. Верховенство права.

Функції права. Поняття, зміст, класифікація. Соціальні і юридичні функції. Виховна функція, функції громадської згоди і соціального захисту особи. Регулятивні статична і динамічна, охоронна функції. Інші функції, які виконує право.

Тема 2. Джерела (форми) права

Поняття джерела (форми) права. Форма і зміст права. Форма права і його сутність.

Класифікація джерел права. Тенденції в розвитку джерел.

Право і закон. Закон як вид нормативно-правового акту. Верховенство закону.

Поняття та основні ознаки нормативно-правового акту, його відмінність від актів застосування і тлумачення права. Види нормативно-правових актів. Закон і підзаконні нормативні акти. Локальні нормативно-правові акти. Роль судової практики в нормативному регулюванні. Нормативні акти громадських організацій. Межі дії нормативно-правових актів у часі, у просторі та за колом осіб.

Прецедент як джерело права. Види прецеденту.

Звичай. Співвідношення права та звичаю. Діловий звичай. Правовий звичай. Звичаєве право.

Юридична доктрина. Доктрина і коментарі до юридичних текстів.

Порівняльний аналіз місця і ролі джерел права на основі адаптації і гармонізації внутрішнього права держави і права ЄС.

Нормативний договір: типовий і зразковий. Міжнародні угоди.

Правила гуртожитку, етикет і інші регулятори в суспільстві. Їх співвідношення з правом.

Тема 3. Правотворчість. Систематизація в праві

Поняття і загальна характеристика правотворчого процесу. Значення правотворчості в різних правових системах.

Єдність правотворчості і правового регулювання. Правотворчість і управління в суспільстві.

Правотворчість як завершальна стадія формування права. Правотворчість та правотворення.

Зміст правотворчого процесу, його стадії та суб'єкти. Передпроектна стадія і проектування. Концепція законопроекту. Законодавча ініціатива. Експеримент у сфері правотворчості.

Якість і мова правових актів. Законодавча техніка. Юридичні терміни, конструкції, аксіоми, фікції та презумпції. «Закон про закони» і механізм регулювання правотворчого процесу.

Систематизація в праві: поняття, значення, види. Кодифікація, її ознаки, значення. Інкорпорація і консолідація, їх відмінність від кодифікації. Критерії і види інкорпорації. Критерії і види консолідації. Облік правової інформації. Види обліку, його відмінність від систематизації правових норм.

Тема 4. Право як система. Основні правові системи сучасного світу

Поняття системи і структури права. Класифікаційні критерії розмежування галузей права. Предмет і метод правового регулювання. Галузі та інститути права. Система права і система законодавства. Сучасний стан законодавства.

Система права і правова система. Правова система як єдність правової ідеології, джерел права і юридичної практики.

Правова ідеологія і філософія права. Джерела права і система права. Юридична практика і соціологія права.

Правова сім'я. Критерії об'єднання правових систем в правовій сім'ї. Основні види правових сімей. Тенденції їх розвитку, сучасний стан і проблеми адаптації і гармонізації з правом ЄС. Романо-германська правова сім'я, її характеристика і значення. Правова сім'я загального права: особливі ознаки, значення. Загальна характеристика і склад релігійно-традиційної правової сім'ї. Інші види правових сімей.

Матеріальне та процесуальне право. Публічне та приватне право. Міжнародне право, його співвідношення з внутрішнім правом держави. Суверенітет і право.

Тема 5. Правова норма

Правова норма як вид соціальних норм.

Відмінність правової норми від інших соціальних норм, індивідуальних правових розпоряджень, порад, рекомендацій, закликів і т.д.

Поняття і ознаки норми права. Загальне правило поведінки, формальна визначеність, системність, загальнообов'язковість, неодноразова дія, неперсоніфікованість адресата.

Зміст правової норми. Інтелектуальний, вольовий та юридичний моменти у змісті норми. Зобов'язання, дозвіл та заборона в її змісті.

Основні елементи структури правової норми. Гіпотеза, диспозиція, санкція. Їх характеристика. Способи викладення правових норм у статтях законів та інших нормативно-правових актів.

Основні види правових норм. Критерії їх виділення. Диспозитивні і імперативні норми. Норми забороняючі, зобов'язуючі та уповноважуючі. Регулятивні і охоронні норми. Норми-дефініції і норми-принципи. Оперативні і колізійні норми. Взаємодія і значення норм матеріального та процесуального права.

Тема 6. Правові відносини

Поняття правових відносин. Відносини фактичні (конкретні) і суспільні. Матеріальні і ідеологічні суспільні відносини. Правовідносини як особливий вид ідеологічних суспільних відносин. Ознаки правових відносин і їх співвідношення з правовою нормою. Види правовідносин. Критерії їх класифікації.

Склад (структура) правовідношення. Його елементи. Суб'єкти правових відносин і їх види. Правосуб'єктність. Правоздатність і дієздатність. Правовий статус. Зміст правового відношення. Матеріальне і юридичне у змісті правовідносин. Суб'єктивне право. Правомочність. Юридичний обов'язок. Об'єкт правовідносин. Види об'єкту правовідносин.

Підстави виникнення, зміни і припинення правових відносин. Юридичні факти і їх класифікація. Фактичний склад.

Тема 7. Реалізація права. Тлумачення права

Поняття реалізації права. Реалізація і правове регулювання. Реалізація права і юридична практика. Безпосередня реалізація права. Правореалізація через правовідносини.

Форми реалізації права. Дотримання, виконання, використання і застосування правових норм. Співвідношення реалізації права і способів правового впливу. Реалізація права і особистість. Правова активність та правовий нігілізм.

Застосування права як особлива форма його реалізації: поняття, ознаки, суб'єкти.

Застосування права як діяльність. Стадії правозастосовчої діяльності. Встановлення і аналіз фактичних обставин. Вибір правової норми. Ухвалення рішення.

Стадії застосування права і його процесуальні форми.

Прогалини в праві: поняття і види. Подолання прогалин в процесі застосування права. Способи подолання прогалин. Аналогія закону, субсидіарне застосування права, аналогія права. Ухвалення правової норми як заповнення прогалин.

Застосування права при конкуренції (колізії) норм. Поняття і способи подолання конкуренції.

Акти застосування права. Їх поняття та види. Структура правозастосовчих актів.

Методологія правозастосовчої діяльності. Її значення для правильного застосування правових норм.

Поняття тлумачення права і його роль в юридичній науці і практиці. Місце тлумачення права у правозастосовчому процесі. Тлумачення в процесі правотворчості та систематизації законодавства. З'ясування і роз'яснення змісту правових норм.

Суб'єкти тлумачення права. Види тлумачення за суб'єктами. Офіційне і неофіційне тлумачення. Нормативне і казуальне, автентичне, легальне і судове тлумачення. Доктринальне, професійне і буденне тлумачення. Види тлумачення права за обсягом. Адекватне, розширювальне і обмежувальне тлумачення. Способи тлумачення правових норм. Граматичне, логічне, систематичне, історико-політичне, спеціально-юридичне тлумачення. Акти тлумачення права: поняття, види.

Тема 8. Механізм та ефективність правового регулювання суспільних відносин

Правовий вплив та правове регулювання. Основні засоби правового регулювання відносин у суспільстві. Процес правового регулювання, його стадії. Державний вплив та правове регулювання. Правове регулювання в правовій державі.

Загальна характеристика механізму правового регулювання. Юридичний, соціальний і психологічний механізми дії права. Їх взаємодія в механізмі дії права. Співвідношення механізму дії права і механізму правового регулювання. Основні елементи механізму правового регулювання. Роль правових норм, правових відносин і діяльності органів держави в механізмі правового регулювання. Акти реалізації прав і обов'язків і акти застосування права, їх місце у механізмі правового регулювання. Юридична відповідальність у механізмі правового регулювання.

Суб'єктивна сторона механізму правового регулювання. Поняття правосвідомості і її місце в системі форм суспільної свідомості. Основні ознаки правосвідомості та її структура. Зв'язок і взаємодія правосвідомості і права. Роль правосвідомості в правовому регулюванні суспільних відносин. Рівні та види правосвідомості.

Поняття правової культури. Співвідношення правової культури та правосвідомості. Формування етичних і правових переконань особи. Правове виховання і громадська думка. Юридичний всеобуч. Юридична освіта. Професійна правосвідомість (судді, прокурора, юрисконсульта і ін.). Етика юриста.

Поняття громадського порядку і дисципліна. Законність і правопорядок. Поняття і основні риси законності, її співвідношення з демократією і дисципліною. Вимоги законності та її принципи. Законність і доцільність, законність та правова культура. Сутність законності. Режим законності – найважливіша вимога правової держави.

Поняття правопорядку, його співвідношення з законністю та громадським порядком. Система гарантій і методів забезпечення правопорядку у правовій державі.

Поняття ефективності права. Цілі і результати дії правових норм. Фактична та юридична ефективність. Оптимальність та економічність правових норм. Критерії та показники їх ефективності. Основні методи вивчення ефективності права. Соціологічні дослідження у сфері юриспруденції. Правова інформація і громадська думка. Знання права і його ефективність.

Тема 9. Правомірна і неправомірна поведінка. Юридична відповідальність

Соціальна відповідальність особи і правова поведінка. Правомірна поведінка: поняття, структура, види. Правова активність громадян. Законслухняна поведінка. Звична поведінка. Конформістська та маргінальна поведінка.

Правомірна поведінка і правова поведінка. Зловживання правом. Їх співвідношення.

Неправомірна поведінка та її види. Об'єктивно протиправні дії. Поняття, ознаки і види правопорушень. Склад правопорушення, його елементи та види. Соціальна природа та причини правопорушень у суспільстві. Взаємозв'язок правопорушень з суперечностями і деформаціями в розвитку суспільства.

Поняття юридичної відповідальності. Юридична відповідальність як вид відповідальності соціальної. Свобода волевиявлення і відповідальність. Співвідношення юридичної відповідальності та державного примусу. Основні ознаки юридичної відповідальності та її функції. Позитивний та ретроспективний аспекти юридичної відповідальності. Дискусійні питання вчення про юридичну відповідальність.

Підстави та види юридичної відповідальності.

4.2. ЦИВІЛЬНЕ ТА СІМЕЙНЕ ПРАВО

ЗАГАЛЬНА ЧАСТИНА

Тема 1. Поняття, предмет і метод цивільного права

Поняття цивільного права. Предмет цивільного права. Метод цивільного права. Функції та принципи цивільного права. Система цивільного права і його співвідношення з іншими галузями права.

Тема 2. Цивільне право як наука і навчальна дисципліна

Цивільне право як галузь правознавства. Предмет цивілістики. Методологія цивільно-правової науки. Наука цивільного права та інші суспільні науки. Цивільне право як навчальна дисципліна.

Тема 3. Джерела цивільного права

Поняття джерел цивільного права; види джерел цивільного права. Цивільне законодавство, його ієрархія. Роль і значення судової практики для розвитку цивільного права. Застосування аналогії закону та аналогії права. Дія цивільного закону у часі, у просторі і за колом осіб.

Тема 4. Короткий огляд цивільного права зарубіжних країн

Предмет і система цивільного та торгового права зарубіжних країн. Джерела цивільного і торгового права зарубіжних країн. Основні інститути цивільного права зарубіжних країн.

Тема 5. Поняття, зміст і види цивільних правовідносин

Поняття та структурний склад цивільних правовідносин. Зміст цивільних правовідносин. Поняття і види об'єктів цивільних правовідносин. Суб'єкти цивільних правовідносин та поняття цивільної правосуб'єктності. Класифікація цивільних правовідносин.

Тема 6. Фізичні особи як суб'єкти цивільних правовідносин

Фізична особа як суб'єкт цивільного права. Правоздатність фізичної особи. Дієздатність фізичних осіб. Особливості дієздатності неповнолітніх та малолітніх осіб. Обмеження дієздатності та визнання особи недієздатною. Місце проживання фізичної особи. Визнання фізичної особи безвісно відсутньою і оголошення померлою.

Тема 7. Юридичні особи як суб'єкти цивільних правовідносин

Поняття юридичної особи. Концепції юридичної особи. Ознаки юридичної особи та зовнішні форми їх прояву. Цивільна правоздатність юридичної особи. Державна реєстрація юридичної особи. Органи юридичної особи. Виникнення юридичних осіб. Порядок припинення та ліквідації юридичних осіб. Класифікація юридичних осіб. Відокремлені підрозділи юридичних осіб. Види юридичних осіб. Організаційно-правові форми юридичних осіб.

Тема 8. Держава і територіальна громада як учасники цивільних правовідносин

Правосуб'єктність держави Україна в цивільних правовідносинах. Участь держави у внутрішньому та зовнішньому цивільному обороті. Відповідальність держави за своїми зобов'язаннями. Територіальна громада як учасник цивільних відносин.

Тема 9. Об'єкти цивільних правовідносин

Поняття і види об'єктів цивільних правовідносин. Речі як об'єкти цивільних правовідносин, їх класифікація. Поняття майна. Гроші як об'єкти цивільних правовідносин. Цінні папери як об'єкт цивільних правовідносин. Види цінних паперів. Результати робіт і послуги як об'єкти цивільних правовідносин. Немайнові блага як об'єкт цивільних правовідносин.

Тема 10. Підстави виникнення, зміни та припинення цивільних правовідносин

Поняття юридичних фактів. Класифікація юридичних фактів. Юридичний склад.

Тема 11. Правочини

Поняття та види цивільно-правових правочинів. Умови дійсності правочинів. Форма правочинів і наслідки її недотримання. Недійсність правочинів. Підстави недійсності правочинів. Нікчемні та оспорюванні правочини. Правові наслідки визнання правочинів недійсними.

Тема 12. Здійснення цивільних прав і виконання обов'язків. Захист цивільних прав

Поняття і принципи здійснення цивільних прав і виконання обов'язків. Способи реалізації цивільних і обов'язків. Межі здійснення цивільних прав та обов'язків. Поняття зловживання правом. Заходи оперативного впливу на порушника цивільних прав. Самозахист цивільних прав.

Тема 13. Поняття, види особистих немайнових прав та їх цивільно-правовий захист

Поняття особистих немайнових прав. Особисте немайнове правовідношення. Класифікація та окремі види особистих немайнових прав. Право на повагу честі, гідності і недоторканість ділової репутації, його цивільно-правовий захист.

Тема 14. Представництво

Поняття та суб'єкти представництва. Підстави і види представництва. Представництво за довіреністю. Форма і строк довіреності. Передоручення і припинення довіреності. Наслідки припинення довіреності. Скасування довіреності.

Тема 15. Строки здійснення, захисту цивільних прав та виконання цивільних обов'язків

Поняття строків і термінів у цивільному праві. Обчислення строків. Види строків у цивільному праві. Поняття позовної давності. Наслідки її закінчення. Відновлення, перерва і призупинення позовної давності.

Тема 16. Загальні положення про право власності та інші речові права

Власність як економічна та юридична категорії. Поняття і зміст права власності. Система форм власності. Виникнення (набуття) права власності. Припинення права власності. Документи, що встановлюють право власності. Речові права на чуже майно.

Тема 17. Право приватної власності фізичних осіб

Загальні положення про право приватної власності. Історичний розвиток концепції права власності фізичних осіб. Умови виникнення і припинення права приватної власності фізичних осіб. Приватизація майна фізичними особами. Самовільне будівництво і його наслідки. Здійснення фізичними особами права приватної власності.

Тема 18. Право власності юридичних осіб

Загальні положення про право власності юридичних осіб. Проблема власності юридичних осіб. Право власності кооперативів. Право власності господарських товариств. Право власності громадських організацій.

Тема 19. Право власності Українського народу. Право державної та комунальної власності

Загальні положення щодо публічної власності та її конституційного закріплення. Право власності Українського народу. Право державної власності. Управління об'єктами державної власності. Право комунальної власності. Право господарського відання і право оперативного управління.

Тема 20. Право спільної власності

Поняття права спільної власності. Право спільної часткової власності. Особливості здійснення права спільної часткової власності на житловий будинок. Право спільної сумісної власності. Спільна сумісна власність подружжя.

Тема 21. Захист права власності та інших речових прав

Поняття охорони і захисту права власності. Віндикаційний позов. Негаторний позов. Позов про виключення майна з опису (звільнення майна з-під арешту). Позов про визнання права власності. Інші засоби захисту права власності.

Тема 22. Спадкове право

Загальні положення про спадкування. Спадкування за заповітом. Заповідальний відказ. Підпризначення спадкоємця. Особи, які мають право на обов'язкову частку у спадщині. Спадкування за законом. Здійснення права на спадкування. Виконання заповіту. Прийняття спадщини. Оформлення прав на спадщину. Спадковий договір.

Тема 23. Загальні положення про зобов'язання

Поняття зобов'язання. Зобов'язальне право і зобов'язальні правовідносини. Види зобов'язань. Суб'єктний склад зобов'язання. Виконання зобов'язань. Принципи виконання зобов'язань. Забезпечення виконання зобов'язань. Способи забезпечення. Відповідальність за порушення зобов'язань. Припинення зобов'язань.

Тема 24. Відповідальність за цивільним правом

Поняття та особливості цивільно-правової відповідальності. Види цивільно-правової відповідальності. Умови цивільно-правової відповідальності. Вина правопорушника як підстава його відповідальності. Особливості застосування цивільно-правової відповідальності. Обставини, що виключають цивільно-правову відповідальність. Збитки та неустойка.

Тема 25. Цивільно-правовий договір

Поняття і значення цивільно-правового договору. Принцип свободи договору. Система цивільно-правових договорів. Зміст і форма договору. Стадії і порядок укладення цивільно-правового договору. Зміна і розірвання договору.

ОСОБЛИВА ЧАСТИНА

Тема 26. Договір купівлі-продажу. Договір зміни

Поняття, значення і види договору купівлі-продажу. Сторони, предмет договору. Форма договору купівлі-продажу. Істотні умови договору. Права та обов'язки сторін договору купівлі-продажу. Момент переходу права власності до покупця. Ризик випадкового знищення та випадкового пошкодження (псування) речі. Цивільно-правова відповідальність за порушення умов договору.

Роздрібна купівля-продаж та особливості її правового регулювання. Особливості договору роздрібною купівлі-продажу. Права покупця та їх охорона.

Особливості купівлі-продажу нерухомого майна.

Особливості укладання договорів купівлі-продажу на біржах, аукціонах, ярмарках.

Приватизація державного житлового фонду.

Договір міни: поняття договору міни як виду договору купівлі-продажу, його особливі ознаки. Сторони, предмет договору міни. Особливості правового регулювання договору міни.

Тема 27. Договір поставки

Поняття та ознаки договору поставки. Договір поставки як різновид договору купівлі-продажу. Сторони договору. Предмет договору.

Структура договірних відносин у поставці.

Способи та порядок укладення договору поставки. Зміна і припинення договору поставки.

Виконання договору поставки. Приймання товару (продукції) за кількістю та якістю.

Відповідальність за порушення умов договору поставки.

Тема 28. Договір контрактації сільськогосподарської продукції

Поняття договору контрактації сільськогосподарської продукції та його відмінність від інших договорів.

Елементи договору контрактації сільськогосподарської продукції

Тема 29. Договір постачання енергетичних та інших ресурсів через приєднану мережу

Поняття договору постачання енергетичних та інших ресурсів через приєднану мережу, його відмінність від інших договорів.

Права та обов'язки сторін в договорі постачання енергетичних та інших ресурсів через приєднану мережу.

Припинення договору постачання енергетичних та інших ресурсів через приєднану мережу.

Відповідальність сторін в договорі постачання енергетичних та інших ресурсів через приєднану мережу.

Тема 30. Договір дарування

Поняття договору дарування та його відмінність від інших договорів. Сторони договору. Предмет договору. Форма договору дарування. Момент виникнення права власності в обдарованого на дарунок.

Особливості консенсуального договору дарування. Обов'язки дарувальника. Одностороння відмова або розірвання договору дарування.

Пожертва як вид дарування. Правовий режим жертв.

Тема 31. Договір ренти

Поняття і види договору ренти, його відмінність від інших договорів. Сторони і предмет договору ренти. Форма договору ренти.

Права і обов'язки сторін договору ренти. Ризик випадкової загибелі або випадкового пошкодження майна, переданого під виплату ренти.

Припинення договору ренти та розрахунки між сторонами.

Тема 32. Договір довічного утримання (догляду)

Поняття договору довічного утримання (догляду) і його відмінність від інших договорів. Сторони договору. Предмет договору. Форма договору. Особливості укладення договору довічного утримання щодо спільного майна.

Права і обов'язки сторін. Момент переходу права власності на майно. Обмеження права власності. Зміна договору довічного утримання (догляду).

Припинення договору довічного утримання (догляду) та правові наслідки припинення договору.

Тема 33. Договір майнового найму (оренда)

Поняття договору майнового найму і його відмінність від інших договорів. Види договорів майнового найму. Сторони і предмет договору майнового найму (оренди).

Укладення договору майнового найму (оренди). Форма договору. Доля договору майнового найму (оренди) при зміні власника.

Права і обов'язки сторін в договорі майнового найму (оренди). Поліпшення найнятого майна. Ремонт найнятого майна.

Припинення договору майнового найму (оренди). Особливості пролонгації договору.

Договір оренди державного та комунального майна: особливості правового регулювання, суб'єктного складу сторін та предмету договору.

Договір побутового прокату як вид договору майнового найму (оренди) і його особливості.

Договір найму (оренди) транспортних засобів.

Договір найму (оренди) будівлі або іншої капітальної споруди.

Договір лізингу.

Тема 34. Договори найму житла

Правове регулювання житлових відносин. Єдиний житловий фонд і його структура. Призначення житлових будинків і житлових приміщень. Виключення з житлового фонду житлових будинків і житлових приміщень.

Договір найму житлового приміщення та його відмінність від інших договорів. Види договорів найму житлових приміщень. Сторони і предмет договору найму житла. Члени сім'ї наймача.

Договір найму житлового приміщення, що знаходиться у державній чи комунальній (публічній) власності, його елементи. Права та обов'язки наймача та членів сім'ї наймача в договорі найма жилого приміщення, що знаходиться у публічній власності. Обмін житлових приміщень, що знаходяться у публічній власності. Правові підстави збереження права користування житловими приміщеннями, що знаходяться у публічній власності за тимчасово відсутнім. Підстави та порядок виселення наймача та членів його сім'ї з житлових приміщень, що знаходяться у публічній власності.

Договір найму (оренди) житла, що знаходиться у приватній власності, його елементи. Права і обов'язки сторін договору найму (оренди) житла, що знаходиться у приватній власності. Розірвання та припинення договору найму (оренди) житла, що знаходиться у приватній власності.

Договір найму соціального житла: джерела права, поняття, елементи та особливості.

Договір піднайму житла.

Тема 35. Договір позички

Поняття договору позички та його відмінність від інших договорів. Сторони, предмет, форма договору позички.

Права та обов'язки сторін в договорі позички.

Припинення договору позички.

Тема 36. Договір підряду. Договір побутового підряду

Поняття договору підряду, його відмінність від інших видів договорів. Сторони договору. Предмет договору. Ризик випадкової загибелі об'єкту підряду. Види договорів підряду.

Структура договірних зв'язків у підряді.

Права і обов'язки сторін у договорі підряду. Виконання договору підряду.

Припинення договору підряду.

Договір побутового підряду: поняття, його особливі ознаки. Елементи договору побутового підряду.

Тема 37. Договір будівельного підряду. Договір на виконання проектних та пошукових робіт

Загальна характеристика законодавства, яке регулює відносини у капітальному будівництві.

Капітальне будівництво та способи його здійснення.

Поняття договору будівельного підряду, його відмінність від інших видів договорів. Сторони. Предмет договору.

Укладення договору будівельного підряду. Договір субпідряду.

Права та обов'язки сторін в договорі будівельного підряду. Порядок приймання об'єкта будівництва.

Відповідальність сторін в договорі будівельного підряду.

Договір на виконання проектних та пошукових робіт: поняття, особливі ознаки, елементи.

Тема 38. Договір на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських та технологічних робіт

Поняття договорів на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт. Сторони і предмет договорів на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт. Форма договорів на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт. Відмінності від суміжних договорів.

Права та обов'язки сторін договорів на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт.

Відповідальність сторін договорів на виконання науково-дослідних, дослідно-конструкторських та технологічних робіт

Тема 39. Договір про надання послуг. Транспортні договори

Поняття послуги. Особливості правового регулювання надання послуг. Значення загальних положень про надання послуг. Поняття та елементи договору про надання послуг.

Загальна характеристика нормативно-правового регулювання перевезень. Місце договору перевезення в системі транспортних договорів.

Поняття договору перевезення та його відмінність від інших договорів. Сторони і предмет договору перевезення. Види договору перевезення.

Укладення і виконання договору перевезення. Значення транспортної накладної.

Особливість перевезення у прямому змішаному сполученні.

Договір перевезення пасажирів і багажу.

Договір транспортного експедитування.

Тема 40. Зобов'язання зі зберігання

Підстави виникнення зобов'язань зі зберігання.

Поняття договору зберігання, сторони, предмет і об'єкт договору, особливості форми договору зберігання. Відмінність договору зберігання від інших договорів.

Права та обов'язки сторін договору зберігання.

Припинення договору зберігання.

Відповідальність сторін у договорі зберігання.

Спеціальні види зберігання.

Тема 41. Договір доручення. Договір комісії. Договір управління майном

Договір доручення: поняття, сторони, предмет, форма, відмінності від інших договорів. Права та обов'язки сторін договору доручення. Припинення договору доручення.

Договір комісії: поняття, сторони, предмет, форма, відмінності від інших договорів. Права та обов'язки сторін договору комісії. Виконання і припинення договору комісії.

Договір управління майном: поняття, сторони, предмет, форма, відмінності від інших договорів. Виконання і припинення договору управління майном. Відповідальність управителя.

Тема 42. Zobов'язання зі страхування

Соціально-економічна сутність страхування, його нормативно-правове регулювання. Правила страхування.

Поняття і види страхування. Основні поняття у страхуванні. Страхове зобов'язання. Учасники страхових зобов'язань.

Обов'язкове страхування.

Добровільне страхування. Поняття договору страхування, його елементи, відмінності від інших договорів. Укладання та виконання договору страхування. Припинення договору страхування. Недійсність договору страхування.

Особливості спадкування права на одержання страхових виплат (страхового відшкодування).

Тема 43. Кредитні та розрахункові зобов'язання

Нормативно-правове регулювання розрахункових та кредитних відносин.

Договір позики: поняття, сторони, предмет, форма, відмінності від інших договорів. Укладання договору позики, його форма. Виконання договору позики. Оспорювання договору позики. Припинення договору. Новація боргу у позикове зобов'язання.

Договір банківського вкладу: поняття, сторони, предмет, форма. Види банківських вкладів та їх оформлення. Виконання та припинення договору банківського вкладу. Особливості спадкування сум вкладів.

Договір банківського рахунку: поняття, сторони, предмет, форма. Укладання договору банківського рахунку. Виконання і припинення договору банківського рахунку.

Кредитний договір: поняття, сторони, предмет, форма, відмінності від інших договорів. Виконання та припинення кредитного договору. Відповідальність сторін в кредитному договорі.

Договір факторингу: поняття, сторони, предмет, форма. Виконання і припинення договору факторингу.

Розрахункові зобов'язання. Відповідальність за грошовими зобов'язаннями.

Форми розрахунків у господарській сфері.

Тема 44. Zobов'язання зі спільної діяльності

Поняття договору простого товариства, суб'єкти, предмет, мета, форма, відмінність від засновницького договору та договору про створення акціонерного товариства. Виконання договору простого товариства. Управління загальними справами. Правовий режим майна учасників договору простого товариства. Припинення договору простого товариства. Відповідальність учасників за результати спільної діяльності. Поняття та елементи договору про спільну діяльність.

Тема 45. Zobов'язання з односторонніх дій

Поняття і види зобов'язань з односторонніх дій.

Зобов'язання з публічної обіцянки винагороди: поняття та види.

Поняття та ознаки публічної обіцянки винагороди без оголошення конкурсу: поняття, суб'єкти, умови виникнення, зміст. Припинення зобов'язання з публічної обіцянки винагороди без оголошення конкурсу.

Поняття зобов'язання з публічної обіцянки нагороди за результатами конкурсу: поняття, суб'єкти, порядок організації і проведення конкурсу. Права учасників конкурсу та переможців.

Зобов'язання з дій в чужих майнових інтересах без доручення: поняття, суб'єкти. Елементи зобов'язання з дій в чужих майнових інтересах без доручення.

Зобов'язання із спасання здоров'я, життя фізичної особи, майна фізичної і юридичної особи: поняття та елементи.

Тема 46. Зобов'язання із завдання шкоди

Поняття та підстави виникнення зобов'язань із завдання шкоди.

Зобов'язання з відшкодування 3-м особам заподіяної працівником шкоди.

Зобов'язання з відшкодування шкоди, яка заподіяна органами державної влади або місцевого самоврядування.

Зобов'язання з відшкодування шкоди, яка заподіяна органами дізнання, попереднього (досудового) слідства, прокуратури або суду.

Відповідальність за шкоду, яка заподіяна дітьми та недієздатними особами.

Відповідальність за шкоду, яка заподіяна джерелом підвищеної небезпеки: суб'єкти, поняття джерела підвищеної небезпеки, особливості відшкодування, підстави звільнення від відповідальності.

Відшкодування шкоди, спричиненою смертю потерпілого: круг осіб, які мають право на відшкодування шкоди, розмір і період відшкодування. Відшкодування витрат на поховання.

Відшкодування шкоди, завданої здоров'ю працівника: джерела права, суб'єкти відшкодування шкоди, розмір відшкодування.

Відшкодування моральної шкоди.

Тема 47. Зобов'язання з безпідставного набуття або збереження чужого майна

Види зобов'язань з необґрунтованого збагачення. Зобов'язання з безпідставного набуття або збереження чужого майна (необґрунтованого збагачення): поняття, суб'єкти, зміст. Обсяг відшкодування. Необґрунтовано набуте майно, яке не підлягає поверненню.

СІМЕЙНЕ ПРАВО

Тема 1. Поняття та система сімейного права

Сімейні правовідносини. Поняття сімейного права як галузі права. Предмет і метод сімейного права. Сімейні відносини. Учасники сімейних відносин. Система сімейного права. Сім'я. Право особи на сім'ю. Державна охорона сім'ї. Дитина. Регулювання сімейних відносин. Загальні засади регулювання сімейних відносин. Джерела сімейного права: законодавство, договір, звичай. Законодавство. Співвідношення Сімейного кодексу України і цивільного законодавства. Міжнародні договори. Законодавство іноземних держав. Договір. Звичай. Захист сімейних прав.

Тема 2. Шлюб. Права та обов'язки подружжя

Поняття шлюбу. Шлюбний вік. Надання права на укладення шлюбу особі, яка не досягла шлюбного віку. Добровільність шлюбу. Одношлюбність. Особи, які не можуть перебувати у шлюбі між собою. Ознайомлення осіб, які подали заяву про реєстрацію шлюбу, про стан здоров'я. Державна реєстрація шлюбу. Заява про реєстрацію шлюбу. Заручини. Час і місце реєстрації шлюбу. Правові наслідки шлюбу. Вибір прізвища при одруженні. Недійсність шлюбу. Визнання недійсним шлюбу за рішенням суду. Визнання шлюбу недійсним після його припинення. Правові наслідки недійсності шлюбу. Визнання шлюбу неукладеним. Права та обов'язки батьків і дитини, яка народилася у недійсному шлюбі.

Припинення шлюбу. Підстави припинення шлюбу. Припинення шлюбу внаслідок його розірвання. Розірвання шлюбу державним органом реєстрації актів цивільного стану за заявою подружжя, яке не має дітей, та за заявою одного з подружжя. Визнання розірвання шлюбу фіктивним. Розірвання шлюбу за рішенням суду за спільною заявою подружжя, яке має дітей. Право на пред'явлення позову про розірвання шлюбу. Заходи суду щодо примирення подружжя. Підстави для розірвання шлюбу за позовом одного з подружжя. Право на вибір прізвища після розірвання шлюбу. Момент припинення шлюбу у разі його розірвання. Реєстрація розірвання шлюбу. Право на повторний шлюб після розірвання шлюбу. Право на поновлення шлюбу після його розірвання. Встановлення режиму окремого проживання подружжя.

Особисті права та обов'язки подружжя. Майнові права та обов'язки подружжя. Поняття права власності подружжя. Право подружжя на спільне майно. Роздільна власність подружжя. Укладання подружжям угод щодо спільного і роздільного майна. Поділ майна подружжя

Аліментні зобов'язання подружжя. Аліментні зобов'язання колишнього з подружжя. Позбавлення одного з подружжя права на утримання. Припинення права одного з подружжя на утримання.

Шлюбний договір. Право на укладення шлюбного договору. Зміст шлюбного договору. Форма шлюбного договору. Початок і строк дії шлюбного договору. Визначення в шлюбному

договорі правового режиму майна. Визначення у шлюбному договорі порядку користування житлом. Визначення у шлюбному договорі права на утримання.

Зміна умов шлюбного договору. Право на відмову від шлюбного договору. Розірвання шлюбного договору або зміна його умов. Визнання шлюбного договору недійсним.

Тема 3. Права та обов'язки матері, батька і дитини

Встановлення походження дітей. Загальні правила визначення материнства і батьківства. Визначення походження дитини від матері та батька, які перебувають у шлюбі між собою. Визначення походження дитини, батьки якої не перебувають у шлюбі між собою. Визначення батьківства за рішенням суду.

Особисті немайнові права та обов'язки батьків і дітей. Порядок визначення прізвища, імені, по батькові дітей. Вирішення спорів, пов'язаних з місцем проживання дітей. Підстави та наслідки позбавлення батьківських прав.

Майнові правовідносини батьків і дітей. Обов'язок батьків по утриманню неповнолітніх дітей. Способи та розмір оплати аліментів на дітей. Припинення права на аліменти.

Обов'язок батька, матері утримувати повнолітніх дітей. Обов'язок повнолітніх дочки, сина утримувати батьків.

Тема 4. Влаштування дітей

Поняття усиновлення (удочеріння). Особи, які можуть бути усиновленими. Особи, які можуть бути усиновлювачами. Умови усиновлення та порядок його здійснення. Таємниця усиновлювання. Надійність усиновлення. Позбавлення усиновлювача батьківських прав.

Поняття і значення опіки та піклування в сімейному праві. Встановлення опіки та піклування. Права і обов'язки суб'єктів правовідносин з опіки та піклування. Припинення опіки (піклування).

Патронат над дітьми.

Тема 5. Права та обов'язки інших членів сім'ї, родичів

Аліментний обов'язок діда, баби. Аліментний обов'язок онуків. Аліментний обов'язок повнолітніх рідних (повнорідних і неповнорідних) братів і сестер. Аліментний обов'язок вітчима, мачухи, а також інших осіб, які взяли до себе дитину як члена сім'ї. Аліментний обов'язок пасинка, падчерки, а також осіб, які до досягнення 18 років перебували на утриманні та вихованні у сторонніх осіб або родичів. Розмір аліментів, що стягуються з інших членів сім'ї та родичів, а також з осіб, які взяли на виховання дитину як члена сім'ї. Зміна розміру аліментів і звільнення від їх сплати. Визначення заборгованості за аліментами, що стягуються з інших членів сім'ї та родичів. Повне або часткове звільнення від заборгованості за аліментами.

4.3. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

Тема №1. ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО У СИСТЕМІ ГУМАНІТАРНИХ НАУК

Ця тема розглядає історичні аспекти формування адміністративного права у його сучасному вигляді. Декілька питань присвячено виникненню засад адміністративного права, його еволюції від поліцейського до адміністративного. Також розглядаються особливості формування науки адміністративного права в різних країнах.

Особливу увагу слід звернути на становлення та розвиток українського адміністративного права, починаючи з періоду середньовіччя та Нового часу. З XIX століття в українських університетах починає викладатися наука поліцейського права, яка є передвісником права адміністративного. Також слід розглянути українську адміністративно-правову науку та практику на початку XX ст. Окремі питання присвячені українській науці адміністративного права радянського періоду та формування адміністративно-правової науки у незалежній Україні.

У другій частині теми розглядаються зв'язки адміністративно-правової науки з іншими неюридичними та юридичними науками. Серед неюридичних наук – це загальна теорія управління та теорія державного управління. Окремо розглядається роль адміністративного права в становленні організаційної науки, порівняльне адміністративне правознавство та основні вимоги порівняльного методу в адміністративному правознавстві.

Серед юридичних наук найбільш тісна взаємодія адміністративного права відбувається з теорією держави та права, кримінальним правом, господарським правом, фінансовим правом, митним правом, аграрним правом тощо.

Тема №2. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ЯК НАУКА ТА НАВЧАЛЬНА ДИСЦИПЛІНА

Свою відповідь на питання цієї теми слід розпочати з розуміння того, що адміністративне право, як і конституційне право, опосередковує функціонування публічної влади в державі, тобто воно є правом державного управління, що передбачає владний вплив держави, в особі державних органів і посадових осіб на різноманітні суспільні відносини. Одночасно, метою адміністративного права є закріплення таких форм і напрямків діяльності зазначених органів, їх посадових осіб, які б забезпечували повсякденний демократичний режим цих відносин на основі непорушності конституційних прав і свобод людини і громадянина. Конституційна вимога щодо переходу від пануючої у минулому ідеології "домінування держави" над людиною до нової ідеології – "служіння держави" людині повинна стати основним принципом адміністративного права і пройти через весь його зміст.

Особливу увагу слід звернути на те, що при визначенні адміністративного права необхідно враховувати єдність трьох головних функцій, а саме: а) управлінської (тобто регулювання управлінської діяльності); б) правореалізаційної (реалізація прав і свобод громадян); в) правозахисної (захист порушених прав і свобод громадян). Саме в межах третьої функції передбачено створення адміністративної юстиції як форми спеціалізованого судового захисту прав і свобод громадян від порушень з боку органів виконавчої влади.

При вивченні предмету адміністративного права важливо знати, що проведення адміністративної реформи в Україні викликало об'єктивну необхідність його переосмислення і розгляду як:

- відносин державного управління у сфері економіки, соціально-культурної та адміністративно-політичної діяльності;
- управлінських відносин в системі та в структурі державних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування (включаючи відносини державної та муніципальної служби);
- управлінських відносин, пов'язаних із реалізацією функцій та повноважень виконавчої влади, делегованих державою органам місцевого самоврядування, громадським організаціям та іншим недержавним інстанціям;
- відносин у зв'язку із застосуванням заходів адміністративної відповідальності фізичних та юридичних осіб тощо.

При вивченні методу адміністративного права слід звернути увагу на те, що в ньому використовуються як загальні методи правового регулювання: імперативний і диспозитивний, які реалізуються шляхом: а) використання приписів; б) встановлення заборон; в) надання дозволів; так і спеціальні, притаманні тільки цій галузі: субординації, координації, реординації, адміністративного договору, реєстрації, стимулювання, інвестицій та ін.

У розв'язанні завдань адміністративної реформи вирішальну роль має відігравати адміністративне право, оскільки воно органічно пов'язане з виконавчою владою, являючи собою, з одного боку, її правові засади, а з іншого – важливий засіб, інструмент її здійснення. Оскільки адміністративне право відстає від вимог сьогодення, неповно і суперечливо регулює суспільні відносини, не забезпечує утвердження пріоритету прав і свобод людини у її стосунках із державою, виникла нагальна потреба реформування адміністративного права.

Тема №3. СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Студент повинен знати загальне визначення суб'єкта адміністративного права. Поняття і види суб'єктів адміністративного права.

Коло суб'єктів адміністративного права досить багаточисельне і різноманітне. Суб'єкти адміністративного права можна поділити на два види: індивідуальні та колективні. В адміністративній науці їх часто називають фізичні та юридичні особи. Слід звернути увагу на тому, що сам підхід до класифікації є досить вдалим, однак сутності адміністративного права більше відповідає саме перша класифікація.

Слід знати, що до індивідуальних суб'єктів належать: громадяни України, іноземці, особи без громадянства, біженці; до колективних – органи виконавчої влади та органи місцевого

самоврядування; підприємства, установи, організації незалежно від форми власності; громадські організації, релігійні організації та ін.

Вивчаючи адміністративно-правовий статус індивідуального суб'єкта важливо розуміти, що це правове положення особи у її відносинах із державними органами, врегульоване нормами адміністративного права. Складовими цього статусу є адміністративне право і дієздатність. Адміністративна правоздатність – це здатність мати права і обов'язки, закріплені нормами адміністративного права. Вона настає з моменту народження і закінчується смертю особи. Адміністративна дієздатність – це здатність особи своїми діями здійснювати права, виконувати обов'язки і нести відповідальність згідно з нормами адміністративного права. Слід звернути увагу, що адміністративна дієздатність буває повна, часткова, обмежена. Особа також може бути визнана у судовому порядку недієздатною.

Вивчення адміністративно-правового статусу громадян України необхідно розпочати з Конституції України, Законів України: "Про державну службу", "Про громадянство України", "Про звернення громадян", "Про свободу совісті та релігійні організації", "Про об'єднання громадян", "Про захист прав споживачів", "Про альтернативну (невійськову) службу", "Про загальний військовий обов'язок і військову службу" та ін. При цьому слід звернути увагу, що обсяг адміністративних прав та обов'язків іноземців, осіб без громадянства та біженців вужчий за громадян України: вони не мають права на участь у державному управлінні, на державну службу, військову службу та ін., їхній правовий статус передбачається Конституцією України, Законами України "Про правовий статус іноземців", "Про біженців", Постановою КМУ "Про навчання іноземних громадян в Україні", Положенням про статус біженця, Положенням про прийом іноземців та осіб без громадянства на навчання до вищих навчальних закладів, Правилами в'їзду іноземців в Україну, їхнього виїзду з України і транзитного проїзду через її територію, міжнародними угодами, іншими нормативно-правовими актами. На відміну від громадян України їхня адміністративна правосуб'єктність виникає з моменту прибуття в Україну і закінчується в момент залишення її території.

Серед колективних суб'єктів адміністративного права слід, у першу чергу, виділити органи виконавчої влади, їх можна класифікувати залежно від критерію.

Досить важливим є розуміння того, що особливість адміністративно-правового статусу органів місцевого самоврядування проявляється, в першу чергу, у виконанні ними делегованих повноважень органів виконавчої влади (ч. 3 ст. 143 Конституції України). Слід звернути увагу, що в Законі України "Про органи місцевого самоврядування в Україні" передбачається перелік таких повноважень.

Студентам слід звернути увагу на те, що серед суб'єктів адміністративного права підприємства, установи та організації посідають особливе місце, оскільки через їхню діяльність держава здійснює свої функції та завдання, їх правосуб'єктність проявляється, в першу чергу, у взаємовідносинах із державними органами. Чинне законодавство встановило основи таких взаємовідносин, а саме: порядок здійснення державної реєстрації, ліцензування окремих видів діяльності, сертифікації; здійснення оперативного та бухгалтерського обліку; ведення статистичної звітності та ін.

Адміністративно-правовий статус об'єднань громадян визначається сукупністю прав та обов'язків, які реалізуються у правовідносинах, що виникають між ними і суб'єктами виконавчої влади. Цей статус визначається Конституцією України та Законами України "Про об'єднання громадян", "Про професійні спілки", їх права і гарантії діяльності", "Про молодіжні та дитячі громадські організації", Указом Президента "Про Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму" та ін.

Особливу увагу слід звернути на питання державної реєстрації релігійних організацій, їхньої адміністративної відповідальності.

Тема №4. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Свою відповідь на питання цієї теми слід розпочати з визначення поняття «управління». Управління може бути соціальним, технічним, біологічним. Соціальне управління, як особливий вид управління, являє собою вплив одних людей на інших з метою упорядкування соціально важливих процесів, забезпечення стійкого розвитку соціальних систем.

Державне управління є видом соціального управління. В адміністративно-правовій науці немає єдиного визначення поняття державного управління. Найбільш поширеним є таке визначення: державне управління - це самостійний вид державної діяльності, що має підзаконний, виконавчо-розпорядчий характер органів (посадових осіб) щодо практичної реалізації функцій та завдань держави в процесі регулювання економічною, соціально-культурною та адміністративно-політичною сферами.

Досить важливим є вивчення питання про принципи державного управління. Слід розуміти, що принципи державного управління – це основоположні ідеї, наукові положення даного виду діяльності. В адміністративно-правовій науці немає єдиної думки з приводу видів принципів державного управління, підстав їх класифікації. Найчастіше пропонується така їх класифікація:

- а) загальносистемні;
- б) структурно-цільові;
- в) структурно-функціональні;
- г) структурно-організаційні;
- д) структурно-процесуальні.

Важливо знати, що в юридичній науці немає єдиної думки з приводу видів функцій державного управління, їх можна класифікувати:

а) залежно від направленості і місця впливу: соціально-організаційні (вплив державних органів на об'єкти управління) і внутрішньоорганізаційні (управління усередині державного управлінського апарату);

б) за змістом, характером і обсягом впливу: на загальні, спеціальні, допоміжні.

Тема №5. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

При розгляді цієї теми студент з початку повинен засвоїти тезу про існування різноманітних видів служби у суспільстві, і те, що державна служба є одним із різновидів служби у суспільстві. Також необхідно знати про організаційно-правові засади, принципи та види державної служби. Правове регулювання державної служби.

Аналіз особливостей служби в державних органах, органах місцевого самоврядування, державних підприємствах, установах і організаціях, а також недержавних утвореннях дає всі підстави стверджувати, що головним, найбільш вагомим видом служби у суспільстві є державна служба.

В адміністративно-правовій літературі служба за своїм внутрішнім змістом іноді аналізується з двох боків – як організація, налагодження служби, що передують практичному її здійсненню, і як сама службова діяльність. Проте якщо проаналізувати статuti державних і недержавних організацій, положення про державні органи, затверджені на різних рівнях, то стає очевидним, яке важливе значення приділяється побудові та врегулюванню взаємовідносин між внутрішніми структурними підрозділами органів, між посадовими особами, розподілу між ними повноважень. Тому доповнення змісту служби таким елементом, як організація та правове регулювання внутрішньоорганізаційних відносин, необхідне для правильного розуміння поняття державної служби.

Поняття посади і посадової особи, класифікація посад державних службовців. Управління державною службою. Головдержслужба. Координаційна Рада з питань державної служби при Президентові України. Служба в органах місцевого самоврядування: загальна характеристика, основні принципи.

Складові елементи інституту державної служби. Проходження державної служби: загальне поняття. Стадії проходження державної служби. Соціальне забезпечення державних службовців. Дисциплінарна відповідальність державних службовців. Особливості дисциплінарної відповідальності окремих видів державних службовців. Дисциплінарна відповідальність працівників прокуратури, працівників органів внутрішніх справ, суддів.

Тема №6. КОНТРОЛЬ ТА ЙОГО ВИДИ У СИСТЕМІ ЗАСОБІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКОННОСТІ У ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ

Розглядаючи цю тему студент, насамперед, повинен знати роль та місце контролю у системі засобів забезпечення законності у державному управлінні.

Для цього необхідні більш загальні знання про поняття та систему засобів забезпечення законності у державному управлінні. Гарантії законності. Державний контроль: загальне поняття, сутність, місце і роль у державному управлінні. Також необхідно чітко знати класифікацію видів державного контролю: загальний та спеціальний; попередній, поточний та наступний; зовнішній та внутрішній. Контроль з боку органів місцевого самоврядування. Контроль з боку громадських організацій.

Види державного контролю. Внутрішній адміністративний контроль: загальний та спеціальний, відомчий та надвідомчий. Контроль з боку Президента України. Головне контрольне управління Секретаріату Президента України. Парламентський контроль: прямий та непрямий. Спеціалізовані суб'єкти парламентського контролю. Парламентський контроль через уповноваженого Верховної Ради з прав людини, через Рахункову палату. Судовий контроль: контроль судів загальної юрисдикції, контроль господарських судів. Позасудові форми захисту прав громадян. Прокурорський нагляд: протест, припис, подання, постанова.

Важливе місце при розгляді цієї теми займає вивчення засобів захисту прав громадян у державному управлінні. Право громадян на звернення. Адміністративно-правовий захист прав, свобод та законних інтересів громадян. Пропозиція, заява (клопотання), скарга. Оскарження в адміністративному порядку та його особливості в окремих сферах державного управління: податковій сфері, сфері внутрішніх справ, митних органів. Порядок судового захисту прав громадян у державному управлінні.

Тема №7. АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРИМУС ТА АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Свою відповідь на питання цієї теми слід розпочати з того, що адміністративно-правовий примус є одним із видів державно-правового примусу. Він характеризується тими ж ознаками, які характерні для останнього: це правозастосовна діяльність, направлена для охорони правопорядку, реалізується в рамках охоронних правовідносин та ін. Поряд із цим адміністративно-правовий примус має особливості, які притаманні тільки йому.

При цьому студент повинен знати, що засоби адміністративно-правового примусу можна класифікувати на види: адміністративного попередження, адміністративного припинення, адміністративного покарання.

Крім того, студентам слід особливу увагу звернути на те, що інститут адміністративної відповідальності є важливою складовою адміністративного права. Більш того, останнім часом в юридичній літературі все частіше використовується поняття "адміністративно-деліктне право" як підгалузь адміністративного права. Мабуть, сьогодні варто говорити про адміністративно-деліктне право як про підгалузь, яка формується, але ще не сформована, тобто – це справа майбутнього.

Важливо знати, що адміністративна відповідальність – це вид юридичної відповідальності, яка характеризується такими ж ознаками, як остання (настає на підставі норм права, за порушення правових норм, пов'язана з державним примусом, назначається державними органами).

Визначення адміністративного проступку дається в статті 9 КпАП України. Слід звернути увагу на те, що законодавець ототожнює поняття "проступку" і "правопорушення", що є невірним, оскільки останнє, за своєю сутністю, значно ширше першого. Адміністративний проступок характеризується ознаками, які слід відрізнити від елементів його складу, а саме: протиправність, винність, карність. На відміну від поняття "злочину", законодавець не передбачив для адміністративного проступку суспільну небезпеку, яку в юридичній літературі інколи заміняють суспільною шкідливістю.

Особливу увагу слід звернути на адміністративну відповідальність неповнолітніх, тобто осіб, які вчинили проступок у віці з 16 до 18 років.

Адміністративне законодавство передбачає систему адміністративних стягнень.

Крім того, студентам необхідно звернути увагу на передбачені законодавством обставини, які виключають адміністративну відповідальність, а саме: крайня необхідність, необхідна оборона, стан неосудності (див. статті 17-22 КпАП).

Важливо розуміти порядок накладення адміністративних стягнень, який регламентується статтями 33-40 КпАП України, звернувши увагу на загальні правила накладення стягнень, обставини, що пом'якшують або обтяжують адміністративну відповідальність, строки накладення стягнень та ін.

Тема №8. АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРОЦЕС І АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРОВАДЖЕННЯ

Свою відповідь на питання цієї теми необхідно розпочати з поняття адміністративного процесу у широкому та вузькому розумінні. Принципи адміністративного процесу. Правові презумпції адміністративного процесу: невинуватості, правомірності правової позиції громадянина. Адміністративно-процесуальний статут громадянина.

Також студент повинен розуміти поняття, класифікацію та стадії адміністративного провадження.

Крім того слід розуміти, що провадження в справах про адміністративні проступки (далі – провадження) є складовою адміністративного процесу і належить до адміністративно-юрисдикційних проваджень. Особливістю цього провадження є те, що воно найбільш повно врегульовано нормами матеріального і процесуального адміністративного права.

Правовою засадою провадження є КУпАП України (який визначає загальні засади), інші кодекси та закони (які визначають особливості провадження щодо окремих категорій адміністративних проступків).

При розумінні сутності провадження в справах про адміністративні проступки необхідно звернути увагу на завдання, які стоять перед ним, а саме: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне вивчення обставин кожної справи; вирішення кожної справи у відповідності до законодавства; забезпечення виконання постанови; виявлення причин і умов, які сприяють здійсненню адміністративних проступків, попередження проступків, виховання громадян у дусі дотримання законів.

Особливу увагу варто звернути на питання доказів та доказування.

Студент повинен знати, що учасників провадження слід відрізнити від суб'єктів провадження. До перших належать: особа, що притягується до адміністративної відповідальності, потерпілий, законні представники, адвокат, свідок, експерт, перекладач. Суб'єктами провадження є всі вище вказані учасники, перелік яких слід доповнити органом чи особою, що розглядає справу про адміністративний проступок (в юридичній літературі даний суб'єкт досить вдало називають "лідируючий суб'єкт"), тобто коло суб'єктів провадження ширше ніж коло учасників.

Здійснення провадження у справах про адміністративні проступки було б неможливим без спеціальних заходів адміністративно-процесуального забезпечення, серед яких виділяються: адміністративне затримання особи, особистий огляд, огляд речей, вилучення речей та документів (ст. ст. 260-266 КУпАП України). При вивченні даних заходів слід, зокрема, провести розмежування між адміністративним затриманням та доставленням порушника.

При вивченні цієї теми слід особливу увагу звернути на розділи III і IV КпАП України.

Тема №9. СИСТЕМА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ В УКРАЇНІ

Свою відповідь на питання цієї теми потрібно почати з розгляду історії створення системи адміністративних судів в Україні: місцевих, апеляційних, Вищого адміністративного суду України, ролі Верховного Суду України у адміністративному судочинстві. Також необхідно вивчити принципи забезпечення доступності правосуддя в адміністративному судочинстві. Чинники, що впливають на доступність правосуддя. Принципи адміністративного судочинства.

Компетенція адміністративних судів поширюється на спори: фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності; з приводу прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби; між суб'єктами владних повноважень з приводу реалізації їхньої компетенції у сфері управління, у тому числі делегованих повноважень, а також спори, які виникають з приводу укладання та виконання адміністративних договорів; за зверненням суб'єкта владних повноважень у випадках, встановлених законом; щодо правовідносин, пов'язаних з виборчим процесом чи процесом референдуму.

Розгляд справ у адміністративних судах здійснюється за правилами, що встановлює Кодекс адміністративного судочинства України, який був прийнятий 6 липня 2005 р. та набрав чинності з 1 вересня 2005 р.

Особливості адміністративних правопорушень, що підлягають розгляду адміністративними судами. Подвійна природа адміністративних правопорушень. Дотримання принципів реалізації

публічно-владних повноважень. Публічно-правові спори, що підвідомчі адміністративним судам України.

Тема №10. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ І ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЕКОНОМІКИ, ЕКОНОМІЧНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ, ФІНАНСІВ, БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ ТА МИТНОЇ ПОЛІТИКИ

В цій темі головним питанням є адміністративно-правове регулювання економіки. Студент повинен знати декілька головних напрямків цього регулювання, а саме: стимулювання пріоритетних напрямків розвитку економіки, визначення відносин власності, регулювання зовнішньоекономічних відносин, створення умов для економічної конкуренції, та адміністративно-правові засоби за допомогою яких здійснюється це регулювання, наприклад, квотування, сертифікація, ліцензування, патентування.

Державна політика у сфері захисту економічної конкуренції. Нормотворча база, що забезпечує здійснення державної політики у сфері економічної конкуренції. Органи виконавчої влади, що беруть участь у реалізації конкурентної політики.

При відповіді на питання про адміністративно-правове регулювання та державне управління у сфері банківської справи необхідно показати особливість банківської системи та відокремленість її від інших сфер господарювання. Структура банківської системи України. Державне управління банківською системою України, роль НБУ у державному управлінні банківською системою. Структура НБУ, нормотворча діяльність НБУ. Система банківського нагляду в Україні.

Важливо знати, що фінансовий контроль є одним із видів державного контролю. Він являє собою діяльність уповноважених органів та їх посадових осіб щодо здійснення перевірки додержання вимог законодавства у сфері фінансової діяльності та застосування в передбачених законом випадках відповідних засобів впливу. Слід звернути увагу, що фінансовий контроль може бути державним, громадським і незалежним.

Суб'єктами фінансового контролю можуть виступати: Рахункова палата, Міністерство фінансів України, Державне казначейство України, Національний банк України, Державна митна служба, Пенсійний фонд України, органи державної податкової служби, органи контролюю-ревізійної служби, органи державного контролю за цінами і тарифами, органи пробірного контролю та ін.

Крім того, необхідно звернути увагу на митний контроль, який виступає важливим засобом захисту економічних інтересів держави.

Тема №11. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ І ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У ПАЛИВНО-ЕНЕРГЕТИЧНІЙ СФЕРІ, СФЕРІ ТРАНСПОРТУ ТА ЗВ'ЯЗКУ, ЖКГ, АПК ТА МІЖГАЛУЗЕВИХ СФЕРАХ

При розгляді цієї теми студент повинен, перш за все, знати структуру паливно-енергетичного комплексу України. Також необхідно висвітлити питання про нормативні акти, за якими здійснюється адміністративно-правове регулювання у галузі ПЕК, організацію державного управління у галузі ПЕК, дати характеристику Мінпаливенерго, Мінвугілля, повноважень місцевих органів влади з адміністративного регулювання діяльності підприємств ПЕК. Окремо слід розповісти про державний контроль у галузі ПЕК.

Структура транспортного комплексу та структура сфери зв'язку України. Нормативні акти, які регламентують державне регулювання сфери транспорту та зв'язку. Структура державного управління у сферах транспорту та зв'язку. Міністерство транспорту та зв'язку: повноваження та завдання. Укравтодор, Укрзалізниця, Національна комісія з питань регулювання зв'язку України. Державний контроль та нагляд у сферах транспорту та зв'язку.

Загальна характеристика державної політики в агропромисловій сфері. Нормативні акти, за якими здійснюється адміністративно-правове регулювання сфери АПК. Організація державного управління в агропромисловій сфері. Міністерство аграрної політики, його структура та повноваження. Державні департаменти та державні комітети, які здійснюють адміністративне регулювання відносин в АПК. Основні адміністративно-правові засоби державного впливу в агропромисловій сфері. Державний контроль в АПК. Державний ветеринарно-санітарний нагляд. Державний контроль в насінництві.

Загальна характеристика ЖКГ України. Нормативні акти, за якими здійснюється адміністративно-правове регулювання сфери ЖКГ. Напрямки реформування та розвитку ЖКГ за Державними програмами. Організація державного управління у сферах будівництва та житлово-комунального господарства. Міністерство будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України (Мінбуд): структура та повноваження. Державне управління в АПК на місцевому рівні. Основні адміністративно-правові засоби державного впливу у сферах будівництва та ЖКГ. Державний контроль у сфері будівництва та житлово-комунального господарства.

Загальна характеристика державного галузевого та державного міжгалузевого управління. Суб'єкти міжгалузевого управління. Функціональний зміст міжгалузевого управління. Організація державного управління в окремих міжгалузевих сферах. Сфера технічного регулювання та споживчої політики (Держспоживстандарт). Управління державним матеріальним резервом.

Тема №12. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ І ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНИХ ТА ГУМАНІТАРНИХ СФЕРАХ

Свою відповідь на питання цієї теми слід розпочати з того, що управління культурою і мистецтвом полягає в: організації створення, розповсюдження і популяризації творів літератури та мистецтва; забезпеченні поширення інформації і пропаганди досягнень культури і мистецтва; збереженні і використанні культурних цінностей; охороні творів мистецтва і пам'яток культури, підвищенні культурного рівня населення; керівництві підприємствами, організаціями, установами і закладами культури.

Слід звернути увагу, що організаційними засадами реалізації цього права є система державних органів, які забезпечують управління освітою, та система закладів освіти, на які покладається завдання загальноосвітньої та професійної підготовки.

Загальна характеристика державної політики у сфері охорони здоров'я. Нормативні акти, за якими здійснюється адміністративно-правове регулювання охорони здоров'я. Організація державного управління у сфері охорони здоров'я. Міністерство охорони здоров'я України (МОЗ): задачі та повноваження. Відомчі установи охорони здоров'я.

Національна доктрина розвитку освіти. Пріоритетні напрямки розвитку освіти в Україні. Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України: структура, функції та повноваження. Повноваження місцевих органів виконавчої влади щодо управління освітою. Самоврядування закладів освіти. Діяльність регіональних експертних рад з питань ліцензування та атестації навчальних та спортивних закладів.

Державні концепції розвитку української науки. Нормативна база, яка регулює діяльність держави з розвитку української науки. Рада з питань науки та науково-технічної політики при Президентові України та її основні завдання. Повноваження Кабінету Міністрів України та Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України щодо організації державного управління у сфері науки.

ВАК та Президія ВАК: структура, повноваження, завдання. Експертна Рада ВАК.

Загальна характеристика державної політики у сфері культури. Міністерство культури України.

Тема №13. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ І ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЮСТИЦІЇ

Свою відповідь студент повинен почати із загальної характеристики сфери юстиції в Україні. Також повинен розкрити визначення наступних понять: суди, нотаріат, органи реєстрації актів громадянського стану, судово-експертні установи, державна виконавча служба, організації адвокатів (захисників), правова допомога, приватні нотаріуси, державні нотаріуси, юридичні послуги, правова експертиза, державна реєстрація нормативно-правових актів, правова реформа у галузі юстиції.

Вивчення цієї теми слід розпочати з усвідомлення того, що правовими засадами управління юстицією є закони: "Про нотаріат", "Про державну реєстрацію актів цивільного стану", "Про державну виконавчу службу"; указ Президента: "Про державну реєстрацію нормативних актів міністерств та інших органів виконавчої влади".

Слід звернути увагу на те, що органи юстиції здійснюють керівництво органами реєстрації актів громадянського стану, яке полягає в контролі за додержанням вимог законодавства про

реєстрацію актів громадянського стану; розробці пропозицій щодо його вдосконалення; підготовці форм актів громадянського стану і форм звітності; наданні практичної та методичної допомоги органам реєстрації актів громадянського стану; здійсненні заходів щодо підвищення кваліфікації їх працівників.

Важливою складовою відповіді буде знання нормативних актів, які регулюють управлінські відносини у сфері юстиції. Система державних органів, які здійснюють адміністративно-правове регулювання у сфері юстиції. Міністерство юстиції (Мін'юст). Державна судова адміністрація України (ДСА), державні нотаріальні контори, установи судової експертизи, органи реєстрації актів громадянського стану, державна виконавча служба. Основні завдання та функції Міністерства юстиції. Функції ДСА. Порядок діяльності органів реєстрації актів громадянського стану. Державний контроль у сфері юстиції.

Тема №14. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ І ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Студент повинен знати загальне визначення національної безпеки та її складові.

Система державних інституцій, які здійснюють адміністративно-правове регулювання у галузі національної безпеки: Верховна Рада України, Президент, Кабінет Міністрів, Рада національної безпеки та оборони (РНБО), Служба безпеки України, Управління державної охорони України (ДСО).

Функції та повноваження державних інституцій, які здійснюють державне управління у галузі національної безпеки.

Міністерство надзвичайних ситуацій України та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи (МНС): функції та напрями діяльності.

Крім того, слід звернути увагу на те, що в адміністративній науці зазначається, що національна безпека досить складне, багатогранне, різнопланове поняття, яке включає в себе державну, економічну, екологічну, суспільну, оборонну, інформаційну та інші види безпеки. Таке широке розуміння національної безпеки зумовлює досить велику нормативно-правову базу щодо регулювання суспільних відносин у цій сфері. Вивчення цієї теми слід розпочати з таких нормативно-правових актів, як: закони: "Про державний кордон України", "Про Службу безпеки України", "Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів", "Про режим іноземного інвестування", "Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб", "Про Раду національної безпеки і оборони України", "Про внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України", "Про державну таємницю", "Про захист населення і територій від надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру", "Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону", "Про Збройні Сили України" ті ін.

Основними органами спеціальних служб безпеки є СБУ, Управління державної охорони України, Державна охорона при МВС та Прикордонні війська України. Система, структура, завдання, діяльність СБУ, права і обов'язки її органів регулюється Законом "Про Службу безпеки України".

Тема №15. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ І ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Студент повинен дати загальне визначення сфери внутрішніх справ, описати структуру Міністерства внутрішніх справ, нормативні акти, які регламентують його роботу.

Свою відповідь на питання слід розпочати з розуміння того, що на органи внутрішніх справ покладаються такі основні завдання, як: гарантування особистої безпеки громадян; захист їх прав і свобод; забезпечення охорони громадської безпеки та громадського порядку; попередження, припинення злочинів та інших правопорушень; забезпечення дорожнього руху; накладення адміністративних стягнень; гарантування пожежної безпеки та ін.

Система органів внутрішніх справ проявляє себе, як будь-яка інша соціальна система, як об'єкт, що управляє та управляється, тобто фактично виступає об'єктом і суб'єктом управління .

З урахуванням нинішнього адміністративно-територіального устрою України, соціально-економічних і політичних обставин, криміногенної ситуації в країні та функціонального призначення органів внутрішніх справ, сучасна система органів МВС України складається з двох підсистем: центральних і місцевих органів внутрішніх справ .

Органи внутрішніх справ являють собою систему, що характеризується суворим дотриманням принципу централізованого управління відповідними елементами (підсистемами) та встановлення між ними субординаційних зв'язків. Місцеві органи внутрішніх справ безпосередньо підпорядковуються вищестоящим органам внутрішніх справ. Правові акти, що приймаються останніми, є обов'язковими для місцевих органів внутрішніх справ. У системі МВС України провідне місце посідає міліція. Міліція є єдиною системою органів, яка виконує адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінально-процесуальну, виконавчу та охоронну (на договірних засадах) функції.

Студент повинен знати, що правовими засадами діяльності і управління органами внутрішніх справ є Конституція України, закони: "Про міліцію", "Про оперативно-розшукову діяльність", "Про дорожній рух", "Про пожежну безпеку", "Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів", "Про адміністративний нагляд за особами, звільненими з місць позбавлення волі", "Про відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів дізнання, попереднього слідства, прокуратури і суду".

Слід звернути увагу на міліцію, як складову МВС України, яка є державним озброєним органом виконавчої влади, який захищає життя і здоров'я, права і свободи громадян, власність, інтереси суспільства і держави. Вона виконує адміністративну, оперативно-розшукову, кримінально-процесуальну, профілактичну, виконавчу та охоронну (на договірних засадах) функції.

Тема №16. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ І УПРАВЛІННЯ В ОСНОВНИХ СФЕРАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Розгляд цієї теми передбачає загальний огляд історичних аспектів становлення і розвитку системи місцевого самоврядування. Тобто дослідження історичних періодів і правових актів, які характеризують процес формування місцевого самоврядування як сучасне конституційно-правове явище. Передбачається аналіз розвитку інституту місцевого самоврядування як в Україні, так і у світовій практиці. Необхідно звернути увагу на формування його моделей в різні історичні періоди в процесі трансформації та розвитку, а також приділити особливу увагу до вивчення матеріалу щодо Магдебурзького права.

Аналіз міжнародно-правових актів з питань організації та здійснення місцевого самоврядування дозволить уявити об'єктивну картину щодо міжнародно-правових стандартів інституту місцевого самоврядування. В рамках цього аспекту необхідно розглянути структуру та зміст таких міжнародних документів як Європейська хартія місцевого самоврядування, Всесвітня Декларація про місцеве самоврядування, Європейська Декларація прав міст, Європейська Хартія міст, Хартія конгресу місцевих і регіональних влад Європи.

Важливим питанням є сучасний конституційно-правовий статус місцевого самоврядування в зарубіжних країнах, тобто його сучасні моделі та їх конституційно-правова регламентація. В цьому питанні потрібно охарактеризувати основні системи місцевого самоврядування, а саме: англо-американську (англосаксонську), континентальну (романо-германську або європейську), іберійську та радянську системи.

Розділ XI Конституції України "Місцеве самоврядування" регламентує основоположні засади місцевого самоврядування – однієї з найважливіших ознак демократичної держави.

Аналіз конституційно-правового інституту місцевого самоврядування передбачає визначення поняття та сутності місцевого самоврядування.

Необхідно звернути увагу на організаційно-правовий та матеріально-фінансовий аспекти місцевого самоврядування, які є критеріями його самостійності (автономії) – наявність у його органів власних повноважень.

Особливо актуальним питанням на сучасному етапі становлення демократичної правової Української держави є перспективи розвитку та вдосконалення конституційно-правового статусу органів місцевого самоврядування. Пропонується аналіз пріоритетних напрямів розвитку місцевого самоврядування в Україні, порівняльний аналіз його конституційно-правового статусу до прийняття Конституції 1996 р. з його конституційно-правовою регламентацією згідно з чинними законодавчими актами на сьогоднішній день; слід виділити основні сучасні проблеми місцевого самоврядування (наприклад, проблема комуналізації тощо).

Тема №17. ДІЯЛЬНІСТЬ З НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ТА ЇЇ ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ

Студент повинен знати загальне визначення того, що таке адміністративна послуга, поділ адміністративних послуг на державні послуги, муніципальні (комунальні) послуги. Класифікація адміністративних послуг. Правові засади діяльності з надання адміністративних послуг. Загальна характеристика законопроекту Адміністративно-процедурного кодексу України.

Наступна складова цієї теми це органи, що уповноважені надавати адміністративні послуги: органи виконавчої влади, виконавчі органи місцевого самоврядування, органи професійного самоврядування.

Повноваження та принципи діяльності суб'єктів, що надають адміністративні послуги.

Крім того, студент повинен дати характеристику того, що таке державні публічні послуги, муніципальні публічні послуги, адміністративні послуги як різновид публічних послуг, ознаки адміністративних послуг, адміністративні послуги з централізованим регулюванням, адміністративні послуги з локальним регулюванням, адміністративні послуги зі змішаним регулюванням, зміст процедурного результату адміністративних послуг, проект Адміністративно-процедурного кодексу України, адміністративне оскарження з питань надання адміністративних послуг, орган виконавчої влади як суб'єкт надання адміністративних послуг, виконавчий орган місцевого самоврядування як суб'єкт надання адміністративних послуг, орган професійного самоврядування як суб'єкт надання адміністративних послуг, принцип цілісності (результативності) адміністративної послуги, принцип "єдиного вікна", формалізована (ускладнена) та спрощена процедури надання адміністративних послуг.

ТЕМА № 18. АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Свою відповідь на питання цієї теми студенту слід почати з того, що інститут адміністративної відповідальності є важливою складовою адміністративного права. Більш того, останнім часом в юридичній літературі все частіше використовується поняття "адміністративно-деліктне право" як підгалузь адміністративного права. Мабуть, сьогодні варто говорити про адміністративно-деліктне право як про підгалузь, яка формується але ще не сформована, тобто – це справа майбутнього.

Важливо знати, що адміністративна відповідальність – це вид юридичної відповідальності, яка характеризується такими ж ознаками, як остання (настає на підставі норм права, за порушення правових норм, пов'язана з державним примусом, назначається державними органами) Поряд із цим слід звернути увагу на особливості, які притаманні тільки їй, а саме:

- її підставою є адміністративний проступок;
- вона накладається як на індивідуальні, так і колективні суб'єкти, винні у скоєнні адміністративного проступку;
- врегульована нормами адміністративного права, які передбачають вичерпний перелік адміністративних порушень, стягнень, державних органів, уповноважених на притягнення до відповідальності;
- передбачений особливий порядок притягнення до адміністративної відповідальності, який характеризується оперативністю, економічністю, спрощеністю;
- притягнення до адміністративної відповідальності в більшості випадків здійснюється в адміністративному (позасудовому) порядку та ін.

Виділяють три підстави адміністративної відповідальності: нормативну (система норм, що регулюють її), фактичну (адміністративний проступок) і процесуальну (акт компетентного органу про накладення адміністративного стягнення).

Особливу увагу слід звернути на адміністративну відповідальність неповнолітніх, тобто осіб, які вчинили проступок у віці з 16 до 18 років. Вони несуть відповідальність згідно зі статтею 13 КпАП. За загальним правилом на них накладаються заходи впливу, передбачені статтею 24/1 КпАП. В разі вчинення проступку особою, яка не досягла 16 років, до адміністративної відповідальності притягуються батьки, або особи, що їх замінюють за статтею 184 КпАП, тобто за невиконання обов'язків щодо виховання дітей.

Адміністративне законодавство передбачає систему адміністративних стягнень (стаття 24 КпАП), до якої належать: попередження; штраф; оплатне вилучення предмета, який став

знаряддям вчинення, або безпосереднім об'єктом проступку; конфіскація предмета, який став знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом проступку; позбавлення спеціального права, наданого даному громадянину; виправні роботи; адміністративний арешт; видворення за межі держави іноземців і осіб без громадянства.

ТЕМА №19. ПОНЯТТЯ, ОЗНАКИ ТА ЮРИДИЧНИЙ СКЛАД АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ

Свою відповідь на питання цієї теми слід розпочати з розуміння того, що провадження в справах про адміністративні проступки (далі – провадження) є складовою адміністративного процесу і належить до адміністративно-юрисдикційних проваджень. Особливістю даного провадження є те, що воно найбільш повно врегульовано нормами матеріального і процесуального адміністративного права.

При розумінні сутності провадження в справах про адміністративні проступки необхідно звернути увагу на завдання, які стоять перед ним, а саме: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне виявлення обставин кожної справи; вирішення кожної справи у відповідності до законодавства; забезпечення виконання постанови; виявлення причин і умов, які сприяють здійсненню адміністративних проступків, попередження проступків, виховання громадян у дусі дотримання законів.

Особливу увагу варто звернути на питання доказів та доказування. Доказами у справі можуть бути будь-які фактичні дані, на підставі яких встановлюється наявність чи відсутність адміністративного проступку, винність особи в його вчиненні та інші обставини, що можуть мати значення для правильного вирішення справи. Від доказів слід відрізнити джерела доказів, що являють собою засоби збереження і передачі інформації, за допомогою яких дана інформація залучається у провадження. Слід пам'ятати, що особливістю доказів є те, що вони повинні бути одержані в установленому законом порядку, в противному разі вони втрачають силу доказів.

Студент повинен знати, що учасників провадження слід відрізнити від суб'єктів провадження. До перших належать: особа, що притягується до адміністративної відповідальності, потерпілий, законні представники, адвокат, свідок, експерт, перекладач. Суб'єктами провадження є всі вище вказані учасники, перелік яких слід доповнити органом чи особою, що розглядає справу про адміністративний проступок (в юридичній літературі даний суб'єкт досить вдало називають "лідуючий суб'єкт"), тобто коло суб'єктів провадження ширше ніж коло учасників.

Всіх суб'єктів провадження можна поділити на декілька груп, а саме: а) компетентні державні органи або посадові особи, які розглядають справу про адміністративний проступок, приймають акти владного характеру, складають правові документи; б) суб'єкти, які мають особисту зацікавленість у справі (особа, що притягується до адміністративної відповідальності, потерпілий, їх законні представники); в) особи й органи, які сприяють здійсненню провадження, виявленню об'єктивної істини (свідок, експерт); г) інші особи та органи, що сприяють виконанню постанови у справі, профілактиці адміністративних проступків.

ТЕМА № 20. ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ АДМІНІСТРАТИВНИХ СТЯГНЕНЬ

Важливо знати, що адміністративна відповідальність – це вид юридичної відповідальності, яка характеризується такими ж ознаками, як остання (настає на підставі норм права, за порушення правових норм, пов'язана з державним примусом, назначається державними органами) Порядок з цим слід звернути увагу на особливості, які притаманні тільки їй:

- її підставою є адміністративний проступок;
- вона накладається як на індивідуальні, так і колективні суб'єкти, винні у скоєнні адміністративного проступку;
- врегульована нормами адміністративного права, які передбачають вичерпний перелік адміністративних порушень, стягнень, державних органів, уповноважених на притягнення до відповідальності;
- передбачений особливий порядок притягнення до адміністративної відповідальності, який характеризується оперативністю, економічністю, спрощеністю;
- притягнення до адміністративної відповідальності в більшості випадків здійснюється в адміністративному (позасудовому) порядку та ін.

Виділяють три підстави адміністративної відповідальності: нормативну (система норм, що регулюють її), фактичну (адміністративний проступок) і процесуальну (акт компетентного органу про накладення адміністративного стягнення).

Слід звернути увагу на те, що законодавець ототожнює поняття "проступку" і "правопорушення", що є невірним, оскільки останнє, за своєю сутністю, значно ширше першого. Адміністративний проступок характеризується ознаками, які слід відрізнити від елементів його складу, а саме: протиправність, винність, карність. На відміну від поняття "злочину", законодавець не передбачив для адміністративного проступку суспільну небезпеку, яку в юридичній літературі інколи заміняють суспільною шкідливістю. До складу адміністративного проступку належать чотири взаємопов'язані елементи: об'єкт, об'єктивна сторона, суб'єкт і суб'єктивна сторона. Слід звернути увагу, що відсутність хоча б одного елементу свідчить про відсутність самого проступку. Об'єктом завжди виступають суспільні відносини, які регулюються нормами різних галузей права й охороняються нормами адміністративного права. Він буває загальним, родовим і безпосереднім. Об'єктивна сторона проступку характеризує його зовнішню сторону і включає: протиправне діяння, шкідливі наслідки, причинний зв'язок між діянням і наслідками, місце, час, спосіб, обстановку, знаряддя вчинення проступку та ін. При цьому слід звернути увагу, що більшість адміністративних проступків характеризуються "формальним" складом, тобто для об'єктивної сторони необхідне тільки протиправне діяння. Крім того, студентам необхідно звернути увагу на передбачені законодавством обставини, які виключають адміністративну відповідальність.

ТЕМА № 21. ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Свою відповідь на питання слід розпочати з розуміння того, що провадження в справах про адміністративні проступки (далі – провадження) є складовою адміністративного процесу і належить до адміністративно-юрисдикційних проваджень. Особливістю цього провадження є те, що воно найбільш повно врегульовано нормами матеріального і процесуального адміністративного права.

Правовою засадою провадження є КУпАП України (який визначає загальні засади), інші кодекси та закони (які визначають особливості провадження щодо окремих категорій адміністративних проступків) Закон "Про засади запобігання та протидії корупції" та ін. Особливу групу складають підзаконні нормативні акти, які конкретизують норми КУпАП та законів щодо розгляду окремих видів адміністративних справ: Правила розгляду справ про порушення антимонопольного законодавства.

При розумінні сутності провадження в справах про адміністративні проступки необхідно звернути увагу на завдання, які стоять перед ним, а саме: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне вивчення обставин кожної справи; вирішення кожної справи у відповідності до законодавства; забезпечення виконання постанови; виявлення причин і умов, які сприяють здійсненню адміністративних проступків, попередження проступків, виховання громадян у дусі дотримання законів.

Особливу увагу при вивченні теми варто звернути на питання доказів та доказування. Доказами у справі можуть бути будь-які фактичні дані, на підставі яких встановлюється наявність чи відсутність адміністративного проступку, винність особи в його вчиненні та інші обставини, що можуть мати значення для правильного вирішення справи. Від доказів слід відрізнити джерела доказів, що являють собою засоби збереження і передачі інформації, за допомогою яких дана інформація залучається у провадження. Слід пам'ятати, що особливістю доказів є те, що вони повинні бути одержані в установленому законом порядку, в противному разі вони втрачають силу доказів.

Студент повинен знати, що учасників провадження слід відрізнити від суб'єктів провадження. До перших відносяться: особа, що притягується до адміністративної відповідальності, потерпілий, законні представники, адвокат, свідок, експерт, перекладач. Суб'єктами провадження є всі вище вказані учасники, перелік яких слід доповнити органом чи особою, що розглядає справу про адміністративний проступок (в юридичній літературі даний суб'єкт досить вдало називають "лідуючий суб'єкт"), тобто коло суб'єктів провадження ширше ніж коло учасників.

ТЕМА №22. АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ В СФЕРІ ОБІГУ НАРКОТИКІВ

Свою відповідь на питання слід розпочати з розуміння того, що наркотичними засобами і психотропними речовинами визнаються лише ті, які до них віднесені Комітетом з контролю за наркотиками.

Розглянути питання про незаконне виробництво, придбання, зберігання, перевезення, пересилання наркотичних засобів або психотропних речовин без мети збуту в невеликих розмірах.

Безпосереднім об'єктом є суспільні відносини у сфері обігу наркотичних засобів і психотропних речовин, родовим – здоров'я населення.

Наркотичні засоби – включені до Переліку речовини природного чи синтетичного походження, препарати, рослини, які становлять небезпеку для здоров'я населення у разі зловживання ними.

Психотропні речовини – включені до Переліку речовини природного чи синтетичного походження, препарати, природні матеріали, які здатні викликати стан залежності та справляти депресивний або стимулюючий вплив на центральну нервову систему або викликати порушення сприйняття, або емоцій, або мислення, або поведінки і становлять небезпеку для здоров'я населення у разі зловживання ними.

Продовжуючи розкривати тему студент повинен охарактеризувати об'єктивну сторону правопорушення, яка полягає у наступному:

незаконне виробництво;

незаконне придбання;

незаконне зберігання

незаконне перевезення;

пересилання наркотичних засобів або психотропних речовин без мети збуту в невеликих розмірах.

Якщо під час контролю за обігом наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів у діях осіб виявлено ознаки адміністративного правопорушення чи злочину, Комітет надсилає інформацію або подає матеріали до відповідних правоохоронних органів, що проводять боротьбу з незаконним обігом наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів.

Студент повинен проаналізувати суб'єкт та суб'єктивну сторону правопорушення у сфері обігу наркотиків.

Суб'єкт: загальний, тобто осудна особа, яка досягла 16 років.

Суб'єктивна сторона: прямий умисел. До того ж, як вже зазначалося, у особи не повинно бути мети збуту зазначених речовин.

ТЕМА №23. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ НА ТРАНСПОРТІ

Свою відповідь на питання цієї теми слід розпочати з усвідомлення того, що управління транспортом здійснюється відповідними органами державної виконавчої влади. Вищий орган загальної компетенції – Кабінет Міністрів України приймає постанови, на основі яких забезпечує загальне керівництво усіма видами транспорту.

Центральним органом виконавчої влади у цій галузі є Міністерство транспорту України.

Керівництво підприємствами транспорту та дорожнього господарства Мінтранс здійснює через департамент автомобільного транспорту. Положення про цей орган затверджено Кабінетом Міністрів України.

Транспорт є джерелом підвищеної небезпеки. Підприємства всіх видів транспорту зобов'язані забезпечувати безпеку життя і здоров'я людей, безпеку експлуатації транспортних засобів та охорону довкілля. Порушення правил безпеки таїть в собі небезпеку заподіяння шкоди людині або господарським інтересам.

Безпека руху – це унормований процес руху, експлуатації транспортних засобів, що включає можливість заподіяння матеріальної або фізичної шкоди. Ці норми містяться в правилах експлуатації різних видів транспорту, транспортних кодексах (наприклад, Кодексі торгового мореплавства України), статутах (Статут залізниць України), правилах (Правила дорожнього руху України), інструкціях заводів-виготовлювачів тощо.

Адміністративні правопорушення на транспорті поділяються залежно від виду транспорту, а за змістом це в основному порушення правил з охорони порядку і безпеки руху на транспорті.

Адміністративними правопорушеннями на різних видах транспорту, за які настає адміністративна відповідальність.

За вчинення правопорушень на транспорті застосовуються такі адміністративні стягнення як попередження, штраф, оплатне вилучення, позбавлення спеціального права.

ТЕМА №24. АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ, ЩО ПОСЯГАЮТЬ НА ГРОМАДСЬКИЙ ПОРЯДОК І ГРОМАДСЬКУ БЕЗПЕКУ

Свою відповідь на питання цієї теми слід, перш за все, почати з того, що громадський порядок – це обумовлена потребами суспільства система врегульованих правовими та іншими соціальними нормами система відносин, що складаються у громадських місцях в процесі спілкування людей, і яка має на меті забезпечення спокійної обстановки суспільного життя, нормальних умов для праці і відпочинку людей, для діяльності державних органів, а також підприємств, установ та організацій.

Серед гарантій забезпечення громадської безпеки важливе місце займають адміністративно-правові засоби, до яких належать заходи організаційного характеру, адміністративного примусу, в тому числі адміністративної відповідальності за правопорушення в сфері громадської безпеки і правопорядку. Вивченню цих засобів, узагальненню практики їх застосування у адміністративно-правовій літературі до цього часу приділяють дещо замало уваги, а тому доцільно проведення комплексного наукового дослідження з визначеної проблематики – адміністративно-правового забезпечення громадської безпеки.

Слід також зазначити, що заходи, які здійснює держава та її органи щодо боротьби з адміністративними правопорушеннями в сфері громадської безпеки є недостатньо ефективними. Значна кількість адміністративних правопорушень веде до створення загрози конституційним правам і свободам громадян, життєво важливим інтересам держави, тому забезпечення громадської безпеки вимагає здійснення різнобічних організаційних, технічних, виховних та інших заходів, серед яких важливе місце займають адміністративно-правові засоби впливу щодо підтримання громадської безпеки і правопорядку.

В сучасних умовах важливого значення набувають дослідження форм запобігання адміністративним правопорушенням, науково обгрунтоване визначення шляхів зростання ефективності адміністративно-правових норм, що регулюють забезпечення громадської безпеки.

ТЕМА №25. АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ, ЩО ПОСЯГАЮТЬ НА ВСТАНОВЛЕНИЙ ПОРЯДОК УПРАВЛІННЯ

Свою відповідь на питання цієї теми слід почати з того, що незважаючи на багаторазове використання в чинному Кодексі України про адміністративні правопорушення терміна “встановлений порядок управління”, законодавчого визначення його поняття немає. Інколи це поняття змішують з поняттям державного управління в цілому, хоч, очевидно, що це неправильно. Державне управління як різновид державної діяльності значно ширше від поняття “встановлений порядок управління”.

Широке коло суспільних відносин, що стосуються встановленого порядку управління у найрізноманітніших сферах державного управління, і виступає родовим об'єктом цієї групи адміністративних правопорушень.

Безпосередніми ж об'єктами правопорушень цієї групи є конкретні відносини або їх більш звужене коло в даній сфері (скажімо, суспільні відносини, пов'язані з функціонуванням паспортної системи, дозвільної системи).

З об'єктивної сторони ця група правопорушень характеризується тим, що протиправні діяння можуть скоюватись у найрізноманітніших формах - як шляхом протиправних дій (наприклад, злісна непокора, самоуправство, публічні заклики до невиконання вимог працівника міліції), так і шляхом бездіяльності (наприклад, окремі порушення паспортних правил, нежиття заходів щодо окремої ухвали суду або подання судді, прокурора, слідчого, органу дізнання).

Більшість правопорушень цієї групи утворюють формальні склади – наявності шкідливих наслідків при цьому не потрібно.

Слід відмітити, що диспозиції багатьох статей цієї глави мають відсильний характер, тобто з метою конкретизації окремих обставин правопорушення виникає необхідність звертатись до

різних спеціальних правил, установлених у тій чи іншій галузі даної сфери правового регулювання.

ТЕМА №26. АДМІНСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА КОРУПЦІЙНІ ДІЯННЯ

Свою відповідь на питання цієї теми слід розпочати з усвідомлення того, що використання особами владних повноважень, наданих їм державою, можливостей щодо реалізації у своїх власних інтересах і в інтересах свого оточення прав і свобод, які гарантовані всім однаково, всупереч принципам моралі і справедливості, інтересам інших людей, породжує зловживання. І корупція – основне серед них. Своїм існуванням вона суттєво обмежує конституційні права і свободи людини і громадянина, непоправно шкодить моральним засадам нації, іміджу нашої держави, її владним потенціям як в національному, так і в міжнародному вимірі.

Особлива небезпека корупції полягає в тому, що вона як ракова пухлина перероджує державний апарат, призводить до незворотних змін у ньому, які можна виправити тільки “хірургічним шляхом”. Але найголовніше є те, що корупція – це каталізатор організованої злочинності, одна з необхідних складових її “середовища існування”.

Основні ознаки корупції, що впливають із її законодавчого визначення.

Серед правових заходів протидії корупції особливе місце становлять адміністративно-правові заходи, важливою складовою яких є адміністративна відповідальність.

Особливості адміністративної відповідальності за корупційні правопорушення.

Склад корупційного правопорушення – це встановлена Законом України “Про боротьбу з корупцією” сукупність об’єктивних і суб’єктивних ознак, за наявності яких діяння вважається корупційним правопорушенням.

Родовим об’єктом корупційних правопорушень є встановлений порядок здійснення службових повноважень особами, уповноваженими на виконання функцій держави.

Законодавець ділить корупційні правопорушення на дві групи: корупційні діяння та інші правопорушення, пов’язані з корупцією.

Дисциплінарна відповідальність за вчинення корупційного правопорушення є похідною від адміністративної відповідальності за такі ж самі проступки.

V. ТЕСТОВІ ПИТАННЯ

1. Хто згідно Конституції України уповноважений висловлювати недовіру Генеральному прокуророві?

- Кабінет Міністрів України.
- Верховна Рада України.
- Рада національної безпеки і оборони.
- Президент України.

2. Оберіть юридично правильне визначення державної мови:

Закріплена законодавством мова, яка застосовується більшістю населення (або всім населенням) держави у всіх сферах життєдіяльності.

Закріплена законодавством мова, яка є обов'язковим засобом спілкування у публічних сферах суспільного життя.

Закріплена законодавством мова, яка традиційно використовується в межах певної території держави громадянами цієї держави і є обов'язковою для застосування в приватній частині життєдіяльності.

Закріплена законодавством мова, яка є обов'язковою для застосування в усіх сферах життєдіяльності суспільства і держави.

3. Яке з повноважень належить Президентові України?

- Спрямування та координація роботи міністерств, інших органів виконавчої влади.
- Забезпечення державної незалежності, національної безпеки і правонаступництва держави.
- Розробка програми загальнонаціонального, економічного, соціального та культурного розвитку України.
- Розробка проекту закону про Державний бюджет України.

4. Що із нижче наведеного НЕ є підставою дострокового припинення повноважень народного депутата?

- Набрання законної сили обвинувальним вироком щодо нього.
- Визнання його судом недієздатним або безвісно відсутнім.
- Припинення його громадянства або виїзду на постійне проживання за межі України.
- Систематичне невідвідування пленарних засідань Верховної Ради України.

5. Що відбувається із грошовою заставою, якщо за підсумками виборів партія отримала право на участь у розподілі депутатських мандатів?

- Частково повертається політичній партії, частково перераховується в Державний бюджет України.
- Перераховується в Державний бюджет України.
- Перераховується на рахунок Центральної виборчої комісії.
- Повертається політичній партії.

6. Який державний орган має право вносити подання Президенту України про призначення на посаду судді?

- Кабінет Міністрів України.
- Вища рада правосуддя.
- З'їзд суддів України.
- Верховна Рада України.

7. Яка кількість суддів входить до складу Конституційного Суду України?

- 18 суддів.
- 20 суддів.
- 12 суддів.

15 суддів.

8. На який строк обирається Голова Конституційного Суду України?

5 років.

6 років.

9 років.

3 роки.

9. Що із нижче наведеного НЕ є підставою дострокового припинення повноважень депутата місцевої ради?

Припинення громадянства України.

Виїзд на постійне місце проживання за межі України.

Вступ до політичної партії.

Відкликання виборцями.

10. Кому НЕ належить право законодавчої ініціативи у Верховній Раді України?

Народному депутату України.

Кабінету Міністрів України.

Конституційному Суду України.

Президенту України.

11. Який державний орган проголошує всеукраїнський референдум за народною ініціативою?

Президент України.

Конституційний Суд України.

Кабінет Міністрів України.

Верховна Рада України.

12. Який суб'єкт уповноважений здійснювати конституційний контроль в Україні?

Верховний Суд.

Міністерство юстиції України.

Вищий адміністративний суд.

Конституційний Суд України.

13. До якого виду публічного адміністрування належить діяльність із надання адміністративних послуг суб'єктом владних повноважень?

Регулюючого адміністрування.

Втручального адміністрування.

Сприяючого адміністрування.

Управлінського адміністрування.

14. До якої частини галузевої системи адміністративного права належать норми адміністративного права, що визначають адміністративно-правовий статус фізичних осіб?

Особливої.

Спеціальної.

Процесуальної.

Загальної.

15. Який правовий статус має Комісія з питань вищого корпусу державної служби?

Постійно діючого колегіального органу.

Консультативно-дорадчого органу.

Спеціального органу виконавчої влади.

Центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом.

16. Що можна вважати домінуючою юридичною формою діяльності суб'єктів публічної адміністрації?

- Прийняття адміністративних актів.
- Управління публічними справами.
- Розгляд звернень громадян.
- Вчинення юридично значущих дій.

17. На якій стадії адміністративної процедури здійснюється перевірка дотримання вимог до форми заяви?

- Підготовки справи до розгляду.
- Прийняття адміністративного акта.
- Оскарження адміністративного акта.
- Відкриття провадження.

18. З яким видом повноважень владного суб'єкта пов'язується застосування адміністративного розсуду?

- Виключних.
- Додаткових.
- Делегованих.
- Дискреційних.

19. Місцевий загальний суд розглянув за правилами Кодексу адміністративного судочинства позовну заяву Р. про визнання протиправним і скасування постанови про накладення на Р. адміністративного стягнення. Суд відмовив у задоволенні позовних вимог. Р. вирішив оскаржити судові рішення. До якого із зазначених судів Р. має звернутися з апеляційною в скаргу?

- До апеляційного адміністративного суду.
- До апеляційного загального суду.
- До Верховного Суду України.
- До Вищого адміністративного суду України.

20. Яка ознака належить до об'єктивної сторони адміністративного правопорушення?

- Мотив вчинення правопорушення.
- Мета вчинення правопорушення.
- Вік правопорушника.
- Місце вчинення правопорушення.

21. Водій вчинив правопорушення, відповідальність за яке встановлено частиною 1 статтею 122 Кодексу України про адміністративні правопорушення ненадання переваги у русі пішоходам на нерегульованих пішохідних переходах. Працівник органів Національної поліції склав постанову про накладення стягнення й запропонував водієві сплатити штраф на місці вчинення правопорушення. Останній не заперечував. Як у даному випадку буде стягнуто штраф?

Штраф стягується із застосуванням безготівкового платіжного пристрою.

Порушник у супроводі працівника органу Національної поліції має сплатити штраф у найближчому банківському відділенні.

Працівник органу Національної поліції має додати до постанови рахунок для сплати штрафу.

Порушник має сплатити штраф готівкою.

22. Яка особа належить до суб'єктів, що сприяють здійсненню провадження у справі про адміністративне правопорушення?

- Потерпілий.
- Суддя.
- Свідок.
- Прокурор.

23. Виконавчим комітетом міської ради розглянуто справу про вчинення Б. адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 183 Кодексу України про адміністративні правопорушення. Який акт має прийняти виконавчий комітет при вирішенні даної справи?

- Розпорядження.
- Ухвалу.
- Рішення.
- Наказ.

24. Що належить до формалізованих національних джерел адміністративного права?

- Підзаконні юридичні акти.
- Рішення Верховного суду України.
- Правова доктрина.
- Норми м'якого права.

25. Який спосіб захисту порушеного переважного права купівлі частки у праві спільної часткової власності?

- Спонування до укладення договору купівлі-продажу із співвласником.
- Розірвання договору купівлі-продажу.
- Визнання договору купівлі-продажу недійсним.
- Переведення прав і обов'язків покупця на співвласника.

26. Що із переліченого є об'єктом охорони патентним правом?

- Відеограми.
- Аудіовізуальні твори.
- Комп'ютерні програми.
- Корисна модель.

27. В якій формі вчиняється правочин щодо забезпечення виконання зобов'язання?

- В усній формі.
- Конклюдентними діями.
- Закон не врегульовує це питання.
- У письмовій формі.

28. У разі відмови продавця передати проданий товар покупець має право:

- Вважати договір купівлі-продажу недійсним.
- Вважати договір купівлі-продажу фіктивним.
- Відмовитися від договору купівлі-продажу.
- Не визнавати договір купівлі-продажу.

29. Який вид права власності виникає, якщо набувачами за договором довічного утримання є кілька фізичних осіб?

- Спільна сумісна власність.
- Спільна власність.
- Приватна власність.
- Спільна часткова власність.

30. На кого покладається обов'язок здійснювати поточний ремонт житла, переданого у найм (оренду)?

- На наймодавця, якщо інше не встановлено договором.
- На наймача, якщо псування житла сталося з його вини.
- На наймача, якщо інше не встановлено договором.
- На орендодавця, якщо інше не встановлено законом або договором.

31. Якщо у договорі підряду не встановлено ціну роботи або способи її визначення, то яким чином вона встановлюється?

На розсуд підрядника з врахуванням цін, що звичайно застосовуються за аналогічні роботи.

Статутними документами підрядника.

За рішенням суду на основі цін, що звичайно застосовуються за аналогічні роботи.

На розсуд замовника на основі цін, що звичайно застосовуються за аналогічні роботи.

32. Якщо договір перевезення вантажу укладає експедитор, то чим підтверджуються його повноваження?

Єдиним транспортним документом.

Експедиційним листом.

Товаро-транспортною накладною.

Договором транспортного експедирування.

33. Які є види банківських вкладів?

Поточний і депозитний вклад.

Вклад на вимогу і строковий вклад.

Строковий і безстроковий вклад.

Процентний і безпроцентний вклад.

34. Що може виступати предметом ліцензійного договору?

Дозвіл на використання комерційного найменування.

Дозвіл на використання географічного зазначення.

Дозвіл на використання імені фізичної особи.

Дозвіл на використання торговельної марки.

35. Яке право в подальшому має особа, яка публічно пообіцяла винагороду?

Не має права в майбутньому змінювати завдання та умови надання винагороди.

Вправі змінити завдання та умови надання винагороди при умові, що ніхто не розпочав виконувати завдання.

Вправі змінити завдання та умови надання винагороди, якщо є згода того, хто розпочав виконувати завдання.

Має право змінити завдання та умови надання винагороди.

36. Що є правовим наслідком публічної обіцянки винагороди без оголошення конкурсу?

Присудження усіх призових місць і нагород (премій), які були визначені умовами конкурсу.

Присудження заохочувального призу та (або) нагороди (премії).

Переважне право на укладення договору.

У разі виконання завдання і передання його результату особа, яка публічно обіцяла винагороду, зобов'язана виплатити її.

37. Хто набуває право власності на майно у випадку визнання спадщини відумерлою?

Держава або територіальна громада.

Територіальна громада.

Держава.

Фізична або юридична особа.

38. Яке судове рішення має прийняти суд у випадку, якщо під час розгляду справи буде встановлено, що справа не належить до цивільної юрисдикції?

Ухвалу про закриття провадження у справі.

Ухвалу про залишення позовної заяви без розгляду.

Ухвалу про повернення позовної заяви.

Рішення про відмову у задоволенні позову.

39. Як називається сукупність процесуальних дій, спрямованих до найближчої процесуальної мети, що має специфічний зміст і відповідне процесуальне оформлення?

Підготовчі дії суду.

Цивільна процесуальна форма.

Цивільна процесуальна діяльність.

Стадія судочинства.

40. Що з наведеного є підставою для відмови у прийнятті заяви про видачу судового наказу?

Заяву про видачу судового наказу подано не за підсудністю.

Заявлено вимогу про стягнення нарахованої, але не виплаченої заробітної плати.

Заяву про видачу судового наказу не оплачено судовим збором.

Із заяви і поданих документів вбачається спір про право.

41. Заявник ТОВ «Кей - Колект» звернулося 28.04.2017 р. до Дзержинського районного суду м. Харкова із заявою про перегляд заочного рішення, в якій просить суд заочне рішення від 13.03.2017 р., отримане 24.04.2017 р. скасувати, призначити справу до розгляду в загальному порядку. Суддею встановлено, що в заяві про перегляд заочного рішення не зазначені номери засобів зв'язку відповідача 1 та відповідача 2; до заяви про перегляд заочного рішення не доданий документ про сплату судового збору. Яке рішення має ухвалити суд в даному випадку?

Ухвалу про залишення заяви про перегляд заочного рішення без руху.

Ухвалу про призначення до розгляду заяви про перегляд заочного рішення.

Ухвалу про повернення заяви про перегляд заочного рішення заявнику.

Ухвалу про залишення заяви про перегляд заочного рішення без розгляду.

42. Коли рішення суду касаційної інстанції набирає законної сили?

З моменту оприлюднення повного тексту рішення.

З моменту отримання копії рішення сторонами.

Після закінчення строку на його оскарження.

З моменту його оголошення.

43. У яких випадках суд України може звернутися з відповідним судовим дорученням до іноземного суду або іншого компетентного органу іноземної держави?

Якщо на території іншої держави знаходиться майно відповідача.

Якщо сторона у справі вчинила злочин на території іншої держави.

Якщо є необхідність здійснити стягнення з боржника на території іншої держави.

Якщо в процесі розгляду справи суду необхідно отримати докази на території іншої держави.

44. Змістом якого принципу цивільного процесуального права є розгляд справи одним і тим самим складом суду та прийняття рішення на підставі доказів, що були дослідженні у судовому засіданні?

Законності.

Публічності та судового керівництва.

Права на суд.

Безпосередності судового розгляду.

45. Яка з зазначених справ має слухатися у складі судді та двох присяжних?

Надання неповнолітній особі повної цивільної дієздатності.

Передача безхазяйної нерухомої речі у комунальну власність.

Відновлення прав на втрачені цінні папери на пред'явника та векселі.

Надання особі психіатричної допомоги в примусовому порядку.

46. Коли може бути заявлений відвід судді, якщо про наявність підстав для відводу стало відомо одразу після відкриття провадження у справі?

Лише в ході попереднього судового засідання.

До початку судових дебатів.
До початку з'ясування обставин у справі.
У ході розгляду справи до ухвалення рішення.

47. В якому з зазначених випадків співучасть виключається?

Заявлення двома особами вимог щодо визнання за кожним з них права власності на один об'єкт.

Поновлення на роботі кількох працівників, звільнених у зв'язку зі скороченням.

Стягнення майнової і моральної шкоди, завданої спільними діями двох повнолітніх осіб.

Заявлення вимоги про виділ частки зі спадкового майна, що належить трьом спадкоємцям.

48. Особи Ю. і Я., які позмінно несли охорону складських приміщень, домовились між собою спільно заволодіти чужим майном. Задля досягнення поставленої цілі Ю., що перебував на службі, вимкнув охоронну сигналізацію і залишив відчиненим склад із цінностями, чим намагався посприяти Я. В останній момент, злякавшись відповідальності, Я. передумав вчиняти крадіжку. Чи є в діях Ю. склад злочину?

Ні, адже в діях Ю. і Я. має місце добровільна відмова від вчинення злочину.

Так, адже в діях Ю. має місце готування до злочину.

Так, адже в діях Ю. має місце незакінчений замах на злочин.

Ні, адже злочин не вчинено і шкода не завдана.

49. У котрій відповіді правильно вказані злочини, суб'єктом яких може бути лише спеціальний суб'єкт?

Порушення обов'язків щодо охорони майна; заклики до вчинення дій, що загрожують громадському порядку.

Притягнення завідомо невинного до кримінальної відповідальності; порушення правил несення прикордонної служби.

Незаконне розголошення лікарської таємниці; заподіяння майнової шкоди шляхом обману або зловживання довірою.

Умисне знищення або пошкодження майна; групове порушення громадського порядку.

50. Який розмір прожиткового мінімуму для працездатної особи необхідно використовувати при визначенні розміру одного неоподатковуваного мінімуму доходів громадян при обрахуванні розміру заподіяної злочином шкоди, якщо після вчинення злочину прожитковий мінімум змінювався декілька разів?

Який існував на момент вчинення суспільно небезпечного діяння.

Який існував на момент настання суспільно небезпечного наслідку.

Який існував на момент постановлення судом вироку.

Який найбільш пом'якшує становище винного.

51. Визначте форму і вид вини, для якої характерне небажання, але свідоме припущення настання суспільно небезпечних наслідків?

Злочинна самовпевненість.

Прямий умисел.

Злочинна недбалість.

Непрямий умисел.

52. Які головні процесуальні функції?

Досудове розслідування, процесуальне керівництво, судовий контроль.

Судовий контроль, процесуальне керівництво.

Нагляд за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування.

Обвинувачення, захист, судовий розгляд.

53. При розгляді заяви Верховним Судом України було встановлено, що норма права була застосована правильно. Яким повинне бути рішення Верховного Суду України?

Повернення заяви заявнику.

Відмова у задоволенні заяви.

Повернення заяви до суду касаційної інстанції.

Закриття кримінального провадження.

54. Як називається судове рішення, у якому суд вирішує інші питання, окрім обвинувачення по суті?

Вирок.

Рішення.

Клопотання.

Ухвала.

55. До суду апеляційної інстанції надійшла апеляційна скарга, що не відповідає вимогам закону щодо її змісту. Яке рішення повинен прийняти суддя-доповідач?

Відмовити у відкритті апеляційного провадження.

Залишити апеляційну скаргу без руху.

Залишити апеляційну скаргу без розгляду.

Повернути апеляційну скаргу.

56. Угода про визнання винуватості укладається між:

Підозрюваним/обвинуваченим та потерпілим.

Прокурором та потерпілим.

Прокурором та підозрюваним/обвинуваченим, потерпілим.

Прокурором та підозрюваним/обвинуваченим.

57. Чи може потерпілий підтримувати обвинувачення в суді?

Так, проте лише у випадку, якщо кримінальне провадження розпочалося за заявою потерпілого в якості приватного обвинувачення.

Так, у будь-якому випадку.

Ні, у будь-якому випадку.

Так, проте лише у випадку, якщо прокурор відмовився від обвинувачення в суді.

58. Що НЕ включає процедура доказування під час судового слідства?

Дослідження доказів.

Закріплення доказів.

Зберігання доказів.

Збирання доказів.

59. У якому випадку йдеться про особу, стосовно якої, згідно із законодавством України, обмежується право на вільний вибір місця проживання?

К., до якого за вироком суду встановлено покарання у вигляді виправних робіт.

О., який раніше проживав на тимчасово окупованій території.

П., який досяг 16-річного віку.

В. який згідно із законодавством про інфекційні захворювання та психіатричну допомогу підлягає примусовій госпіталізації та лікуванню.

60. Після смерті О. з'ясувалося, що все своє майно він заповів неповнолітньому сину, хоча в нього, окрім сина, залишилися батьки пенсійного віку, працездатна дружина, малолітня донька та непрацездатна сестра. Хто має право на обов'язкову частку в спадщині?

Сестра та дружина.

Донька і сестра.

Батьки та донька.

Дружина та батьки.

61. Під час розгляду справи про стягнення аліментів позивач звернувся до суду із заявою про забезпечення позову шляхом накладення арешту на заробітну плату відповідача. Як має вчинити суд?

Задовольнити, оскільки допускається накладення арешту на заробітну плату у справах про стягнення аліментів.

Задовольнити, оскільки такий засіб забезпечення позову може бути застосований незалежно від категорії справи.

Відмовити, оскільки накладення арешту на заробітну плату не допускається.

Відмовити, оскільки заходи забезпечення позову можуть застосовуватися судом лише до початку розгляду справи по суті.

62. За якої підстави позов про розірвання шлюбу може пред'являтися за зареєстрованим місцем проживання чи перебування позивача?

У випадку, якщо на утриманні позивача є малолітні або неповнолітні діти.

У випадку, якщо позивач є громадянином України, який проживає за її межами.

У випадку, якщо позивач є особою без громадянства.

У випадку, якщо відповідач не має в Україні місця проживання чи перебування.

63. Що згідно Конституції України є головним обов'язком держави?

Розбудова громадянського суспільства.

Боротьба зі злочинністю в усіх її проявах та видах.

Утвердження і забезпечення прав та свобод людини.

Інтеграція Української держави в європейський правовий простір та вступ до Європейського Союзу.

64. Який із наведених органів НЕ є колегіальним за порядком прийняття рішень?

Міністерство юстиції України.

Конституційний Суд України.

Центральна виборча комісія.

Вища рада правосуддя.

65. Який суб'єкт надає згоду на передачу об'єктів з державної у комунальну власність територіальних громад сіл, селищ, міст, районів у містах?

Сільський, селищний, міський голова.

Органи самоорганізації населення.

Виконавчі органи місцевого самоврядування.

Сільська, селищна, міська рада.

66. Визначте, що НЕ є підставою для анулювання реєстраційного свідоцтва політичної партії?

Невиконання політичною партією вимоги щодо утворення та реєстрації протягом шести місяців з дня реєстрації своїх обласних організацій у більшості областей України, містах Києві, Севастополі та в Автономній Республіці Крим.

Виявлення протягом трьох років з дня реєстрації політичної партії недостовірних відомостей у поданих на реєстрацію документах.

Нецільове використання політичною партією коштів, виділених з державного бюджету, на фінансування її статутної діяльності.

Невисування політичною партією своїх кандидатів по виборах Президента України та виборах народних депутатів України протягом десяти років.

67. Які виборчі комісії НЕ є суб'єктом виборчого процесу на виборах Президента України?

Центральна виборча комісія.

Окружні виборчі комісії.

Територіальні виборчі комісії.
Дільничні виборчі комісії.

68. Як оголошується стан війни чи укладення миру?

Через засоби масової інформації або в інший спосіб після видання відповідного Указу Президента України.

Публічно у відкритому пленарному засіданні Конституційного Суду України.

Законом України, який приймається відповідно до Конституції України.

Прийняттям рішення Верховною Радою України за поданням Президента України.

69. За якою виборчою системою в Україні проводяться вибори міського голови (міст, кількість виборців у яких дорівнює або є більшою ніж 90 тисяч)?

Пропорційною виборчою системою в багатомандатному виборчому окрузі.

Пропорційною виборчою системою в єдиному багатомандатному виборчому окрузі.

Мажоритарною системою відносною більшості в одномандатному виборчому окрузі.

Мажоритарною системою абсолютної більшості в єдиному одномандатному виборчому окрузі.

70. Чим, згідно із Конституцією України, має визначатися територіальний устрій України?

- Міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Законами України.

Рішеннями обласних рад.

Указом Президента України.

71. Що із нижче наведеного НЕ відноситься до компетенції Конституційного Суду України?

Встановлення конституційності законів та інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим.

Встановлення відповідності Конституції України чинних міжнародних договорів України або тих міжнародних договорів, що вносяться до Верховної Ради України для надання згоди на їх обов'язковість.

Здійснення офіційного тлумачення Конституції України.

Встановлення законності правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим.

72. Який тиждень кожного календарного місяця за звичайних обставин відводиться для роботи народних депутатів в комітетах Верховної Ради України?

Перший.

Другий.

Третій.

Четвертий.

73. Які органи місцевого самоврядування представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ та міст?

Сільські, селищні та міські ради.

Районні, міські та обласні ради.

Районні та обласні ради.

Сільські, селищні та міські виконавчі комітети.

74. Що із перерахованого НЕ є елементом системи стримувань і противаг?

Різні способи формування гілок влади.

Право вето глави держави по відношенню до прийнятих парламентом законів.

Інститут контрастигування.

Можливість надання органам місцевого самоврядування окремих повноважень органів виконавчої влади.

75. Що розуміють під поняттям «адміністративний акт», в теорії адміністративного права?

Правові акти індивідуальної дії.

Правові форми.

Інструкції.

Юридичні факти.

76. Що є підставою позбавлення рангу державного службовця?

Рішення суду.

Наказ суб'єкта призначення.

Перехід на роботу в орган нижчого рівня.

Переведення на нижчу посаду.

77. Яку назву має особа, стосовно якої приймається адміністративний акт?

Заявник.

Адресат.

Виконавець.

Уповноважений.

78. Що є юридичним вираженням категорії «адміністративний розсуд»?

Автономні повноваження.

Делеговані повноваження.

Дискреційні повноваження.

Вибіркові повноваження.

79. В якій формі викладається судове рішення, яким адміністративний суд вирішує спір по суті?

Вироку.

Протоколу.

Постанови.

Ухвали.

80. За рішенням суду Д. був притягнутий до відповідальності за статтею 185 Кодексу України про адміністративні правопорушення - злісна непокоря законній вимозі поліцейського. Судом було призначено стягнення у вигляді громадських робіт на строк 40 годин. Як визначатиметься вид громадських робіт, що підлягають виконанню Д.?

Вид громадських робіт визначається у постанові суду про накладення адміністративного стягнення.

Вид громадських робіт визначається органом місцевого самоврядування.

Вид громадських робіт визначається органом виконання покарань.

Вид громадських робіт визначається органом Національної поліції.

81. Яка обставина виключає адміністративну відповідальність?

Осудність.

Вагітність.

Інвалідність.

Неосудність.

82. Протягом якого строку за загальним правилом повинна бути розглянута справа про адміністративне правопорушення з моменту отримання уповноваженим органом всіх її матеріалів?

Протягом 10 діб.

Протягом 5 діб.

Протягом 15 діб.

Протягом місяця.

83. Який порядок оскарження постанови про накладення адміністративного стягнення, яку було винесено судом?

Постанова оскарженню не підлягає.

Постанову може бути оскаржено до апеляційного суду.

Постанову може бути оскаржено до апеляційного адміністративного суду.

Постанову може бути оскаржено до місцевого адміністративного суду.

84. Яка з вимог до діяльності суб'єктів владних повноважень НЕ є обов'язковим елементом принципу верховенства права?

Законність.

Дотримання прав людини.

Ефективність.

Заборона свавілля.

85. Який з наведених актів видається Кабінетом Міністрів України та може бути джерелом адміністративного права?

Рішення.

Постанова.

Указ.

Наказ.

86. Який елемент належить до складових адміністративної правосуб'єктності?

Адміністративна правоздатність.

Осудність особи.

Суб'єктивні публічні права.

Юридичні обов'язки.

87. Від якого набувача власник має право вимагати передання усіх доходів від свого майна за весь час володіння ним?

Добросовісного.

Будь-якого.

Власник не має права вимагати передання доходів.

Недобросовісного.

88. Що відноситься до підстав припинення сервітуту?

Невикористання сервітуту протягом трьох років.

Невикористання сервітуту протягом одного року.

Невикористання сервітуту протягом двох років.

Відчуження майна, щодо якого встановлено сервітут.

89. До яких наслідків призводить поєднання боржника і кредитора в одній особі у зобов'язанні?

Припинення зобов'язання.

Заміна зобов'язання.

Виконання зобов'язання.

Повернення зобов'язання.

90. Яке право має суд, якщо порушення зобов'язання сталося з вини кредитора?

Зменшити розмір збитків та неустойки, які стягуються з боржника.

Збільшити розмір збитків та неустойки, які стягуються з боржника.

Зменшити лише розмір збитків, а збільшити неустойку, яка стягується з боржника.

Збільшити лише розмір збитків, а зменшити неустойку, яка стягується з боржника.

91. Сторона, яка необґрунтовано ухиляється від укладення договору, передбаченого попереднім договором, повинна:

Сплатити штраф.

Відшкодувати другій стороні збитки, завдані простроченням.

Сплатити пеню за кожен день прострочення.

Сплатити проценти.

92. Якого права НЕ має покупець у разі продажу йому товару неналежної якості?

Вимагати визнання договору недійсним.

Відмовитися від договору.

Вимагати заміни товару.

Вимагати повернення сплаченої за товар грошової суми, якщо він вже є оплаченим.

93. Хто може виступати лізингодавцем за договором фінансового лізингу?

Юридична особа.

Юридична особа, яка має статус лізингової компанії.

Юридична особа або фізична особа-підприємець.

Суб'єкт підприємницької діяльності.

94. Які правові наслідки невиконання позичкодавцем за договором позички обов'язку передати річ у користування користувачеві?

Користувач має право вимагати розірвання договору і відшкодування завданих збитків.

Користувач має право відмовитися від договору і вимагати відшкодування завданих збитків.

Користувач має право вимагати передання речі і відшкодування завданих збитків.

Користувач має право відмовитися від договору і вимагати повернення сплаченої плати за користування річчю.

95. З якого моменту договір страхування набирає чинності, якщо інше не передбачено договором?

З моменту внесення страхувальником першого страхового платежу.

З моменту видачі страхового поліса (свідоцтва, сертифіката).

З моменту здійснення страховиком страхової виплати.

З моменту настання страхового випадку.

96. Предмет договору позики передається позичальнику:

В тимчасове володіння.

У тимчасове користування.

У власність.

У тимчасове розпорядження.

97. Що є надання кредиту як авансу, попередньої оплати, відстрочення або розстрочення оплати товарів, робіт і послуг?

Брокерський кредит.

Товарний кредит.

Споживчий кредит.

Комерційний кредит.

98. Які правові наслідки настають у разі, якщо договором банківського вкладу не встановлено розмір процентів?

Банк зобов'язаний виплачувати проценти у розмірі облікової ставки Національного банку України.

Договір вважається безвідплатним і банк не зобов'язаний виплачувати проценти.

Договір є неукладеним.

Договір є нікчемним.

99. Яка справа має розглядатися у позовному провадженні?

Про стягнення аліментів на утримання батьків.

Про усиновлення.

Про стягнення нарахованої, але несплаченої зарплати.

Про визнання спадщини відумерлою.

100. За яким місцем можуть подаватися позови про відшкодування майнової шкоди, завданої дорожньо-транспортною пригородою?

За фактичним місцем проживання позивача.

За фактичним місцем проживання відповідача.

За зареєстрованим місцем проживання позивача.

За місцем заподіяння майнової шкоди.